ISSN 0132-4462
1988 ВЕРЕСЕНЬ № 18

Перець

КІЛЬКА МОМЕНТІВ З ЖИТТЯ ПАЦІЄНТІВ

— Дістаньте ось ці ліки, знайдіть собі нянечку і можете лягати до нас у лікарню.

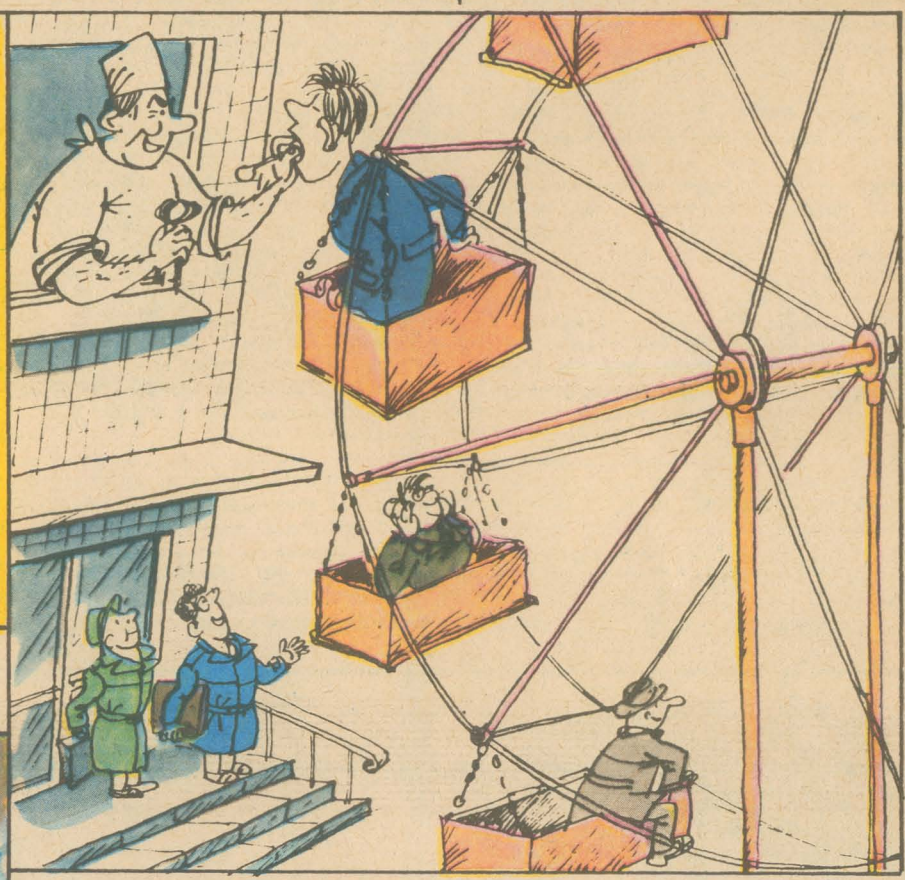

— У парку це колесо простоювало, а ми завдяки йому черг позбулися...

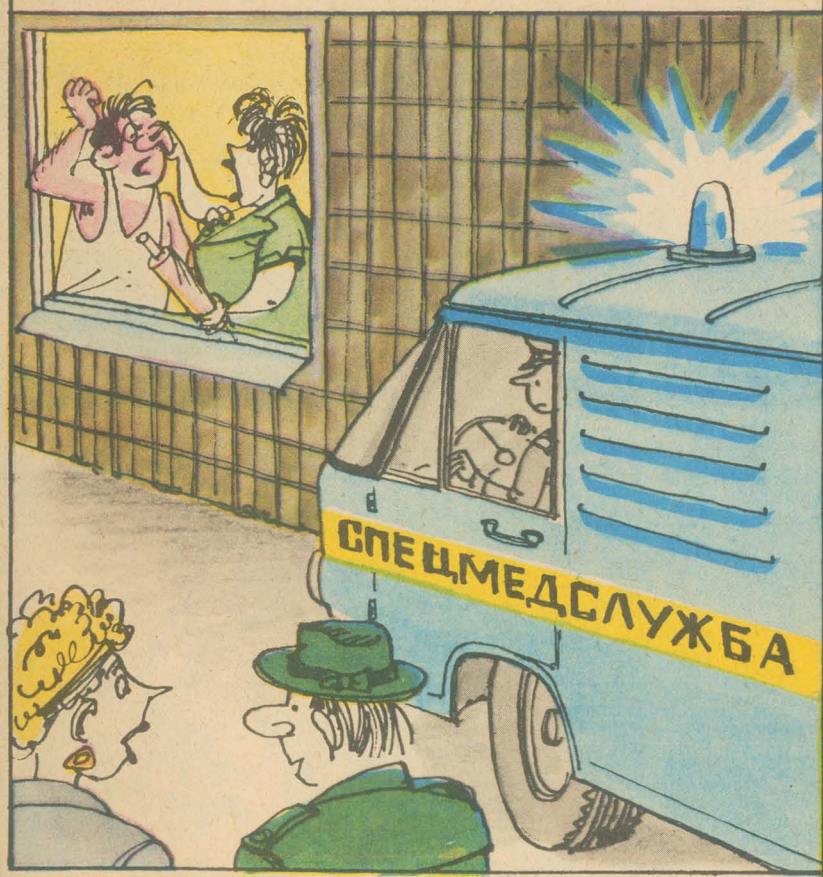

— Знову до Похмельчуків сімейний лікар приїхав.

— На що скаржитесь?
— На охорону здоров'я...

Мал. В. СОЛОНЬКА

ОДИН ЗАМІСТЬ П'ЯТЬОХ

Що б там не казали, а нинішній ревізор таки переживає неабияку інфляцію. Колись, пригадується, поява ревізора — це ого-го! Та навіщо вам моє «ого-го!», коли є авторитетні документальні свідчення. Класичний твір М. В. Гоголя наочно показав, як приїзд до міста ревізора призвів до того, що місцеві достойники буквально заклякли.

Правда, із плином часу ті, кого перевіряли, почали все спокійніше й спокійніше реагувати на появу ревізора. Люди поступово навчилися укоськувати ту біду.

Минали роки, і кількість ревізорів на душу ревізованого населення поступово, але неухильно зростала. Ревізії стали частими й звичними, як дощ у сльотну осінь: неприємно, але адаптуватися можна. Нині на телефонне повідомлення «До вас поїхала ревізія» лише тихо зітхають: «Поїхала? Ще одна? Та в нас іще три попередні комісії досі не виїхали...»

Приміром, коли в бухгалтерії колгоспу ім. Шевченка дізналися про те, що до них виїхали на перевірку ревізори свого ж рідного Володимирецького райсільгоспуправління (дівоча назва нинішнього РАПО) Петро Кушнір і Володимир Дулипа, то колгоспний головбух Ясинська і вухом не повела. Настільки злегковажила, що навіть не прибрала зі столу папірців, які свідчили про явні фінансові зловживання. І коли ті крамольні папірці таки впали в око приїжджим, то й тоді головбух Ясинська і касир Віра Кошелюк не спанікували. За свою необачність жіночки змушені були оштрафувати себе на вісімсот карбованців, які тут же були вручені спостережливим ревізорам (на двох). Як бачимо, зайвий клопіт, зайва морока, але ж ніхто, богу дякувати, не закляк.

Коли ж перевіряючі вказали контрольованим, що вони таки звернули увагу, але зробили вигляд, буцімто не помітили фіктивних відомостей на зарплату, за допомогою яких працівники бухгалтерії разом із керівниками колгоспу вкрали близько п'ятдесяти тисяч карбованців, то вдячні ревізовані заохотили пильних, але зговірливих емісарів із району ще шістьмастами карбованців (на двох). У порядку того ж стимулювання видали їм також 400 кришок для консервування (на двох) і по п'ять кілограмів меду (кожному). І знову — анінайменшої паніки. Та й чого, власне, панікувати, коли ревізори — свої, рідні, відомчі?!

Років п'ятнадцять тому мені вже довелося писати про сільмаг, де працювало двоє продавців. Протягом шести років цей магазин контролювало, ревізувало, інвентаризувало одинадцять ревізорів рідної споживчої кооперації. І лише дванадцята, позавідомча, ревізія встановила, що за ці шість років ті двоє продавців поцупили з виручки магазину аж сто тисяч карбованців.

Надто ліберальні ревізори, які за відповідне стимулювання скромно замовчують злочини,— можуть виявитися не лише серед своїх, відомчих, а й серед чужих, позавідомчих. І все ж зі своїми якось спокійніше.

Дехто в розмові зі мною висловлював припущення, ніби спокійніше тому, що відомчий ревізор, крім схильності до лібералізму, ще й своєю кваліфікацією часто-густо поступається позавідомчому. На підтвердження цього розповіли про старшого ревізора обласного управління побутового обслуговування С. Росовицького. Він у своєму управлінні ходить серед передовиків, начальство його поважає, відзначає і заохочує. А от поїхав цей передовий ревізор перевіряти виробничу діяльність майстра Гощанського РБУ В. Калнюка й встановив приписки виконаних робіт на 8 723 карбованці і, відповідно, незаконно виплачену зарплату — 1 002 карбованці. Коли ж районна прокуратура зацікавилася тими приписками та переплатами й призначила повторну ревізію, то вона, повторна, уточнила: так, приписки є, тільки не на 8 723, а аж на 17 421, незаконно ж виплачена зарплата сягає не тисячі, а майже трьох тисяч карбованців.

Що спричинило помилку Росовицького: чи той відомчий лібералізм, чи невисока кваліфікація, чи звичайна неакуратність — важко сказати. Але факт зостається фактом.

Такої самої помилки й через такі самі причини може, звичайно, припуститися й позавідомчий ревізор. Тільки жива практика засвідчує, що позавідомчий ловить гав незрівнянно менше, а відомчий купує витрішки значно частіше.

В одинадцятій п'ятирічці на Ровенщині контрольно-ревізійний апарат обласної ланки складався з 220 ревізорів різних відомств і 35 ревізорів КРУ Мінфіну УРСР. Так от, перші 220 за п'ять років виявили під час ревізій 4,2 млн. крб. збитків, завданих державі, а 35 позавідомчих ревізорів КРУ за той же час — 3,7 млн. крб. У середньому кожний відомчий ревізор, виходить, виявляє щороку 3,8 тисячі карбованців збитків, а позавідомчий відповідно — 20,1 тисячі крб., тобто у п'ять разів більше. Приблизно таке ж співвідношення повторюється з року в рік. Збереглося воно і в минулому, 1987 році.

Чому ж так виходить? Невже кваліфікація у позавідомчих вища у п'ять разів? Навряд. Бо зарплата у них не вища, як у відомчих, а інколи навіть навпаки. До того ж відомчі ревізори мають можливість спеціалізуватися у вузькій галузі, позавідомчі ж мусять бути універсалами. А універсалізм, як відомо, не сприяє заглибленню. Так у чому ж річ? Чому ефективність праці позавідомчих контролерів уп'ятеро перевищує ефективність відомчих?

Бо поки ревізор відомчий, він залежний від керівника відомства, він діє з більшим або меншим старанням, але завжди на догоду своєму керівникові. Однак варто йому опинитися поза відомством — і той же ревізор на наших очах стає і значно більш кваліфікованим, і більш ретельним, і більш принциповим, і робить за рік стільки, скільки його відомчий колега — за п'ять років.

Нині, коли підприємства та установи переходять на госпрозрахунок і самофінансування, контролювати дії господарників замість ревізора буде вже сам карбованець. І все ж одним махом ліквідувати всіх ревізорів і контролерів, мабуть, трохи ранувато. Якось незвично, а тому й незатишно, буде без них. Але коли вже залишати, то навіть на мій не дуже економічно розвинутий розум виходить, що тримати одного позавідомчого контролера таки вигідніше, ефективніше, госпрозрахунковіше, аніж п'ятьох відомчих.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Ровенська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

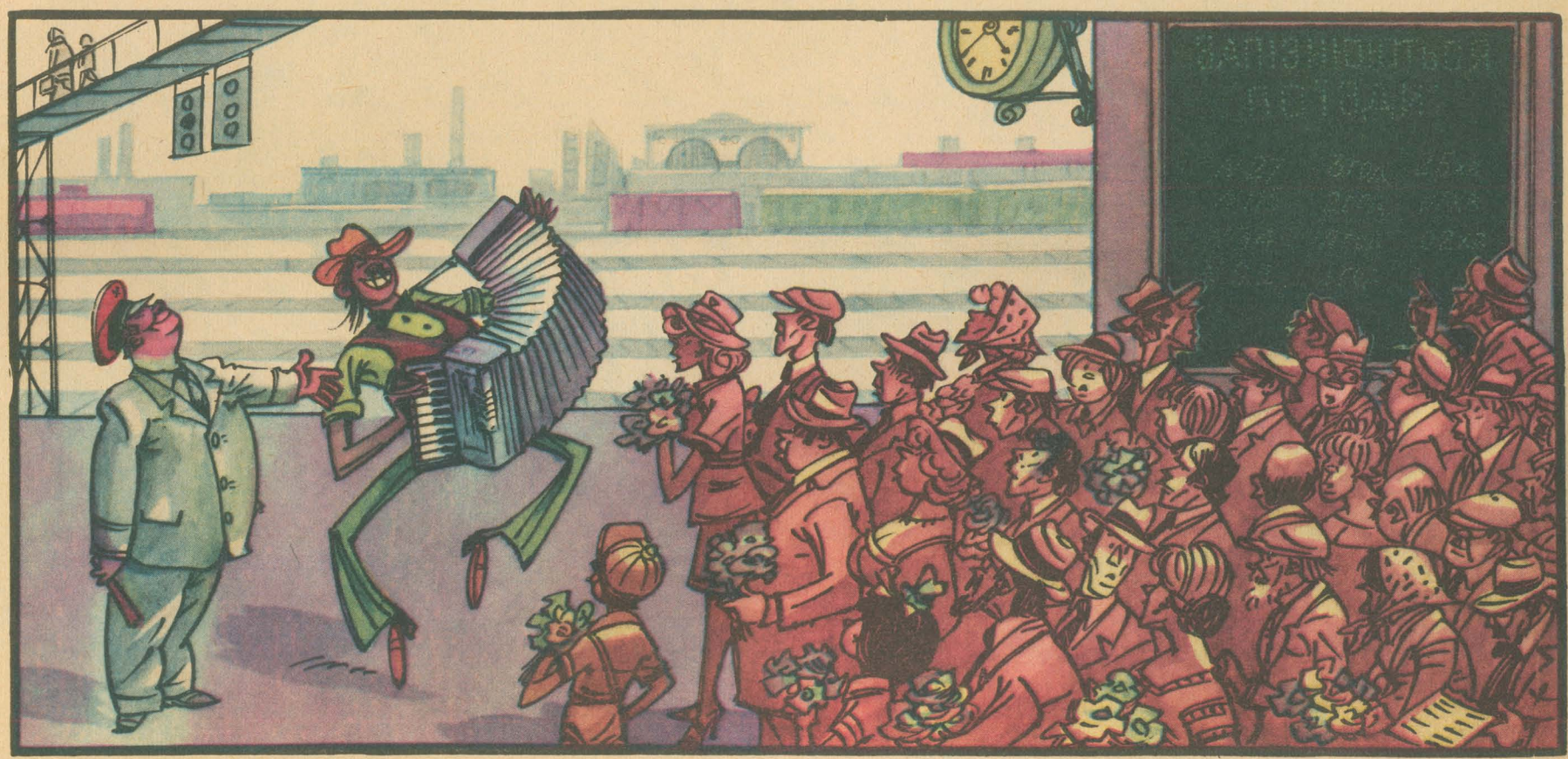

— Враховуючи ваші численні скарги на порушення графіків, ми запровадили посаду масовика-витівника...

Дрижке перче!

Відомо, що протягом робочого тижня людина втомлюється від телефонних дзвінків. І я уявляю, як ті дзвінки дратують її ще й у дні відпочинку, зокрема — суботу та неділю.

Зате моїм нервам нічого не загрожує. Оскільки на моїй квартирі по вулиці 8 Березня рокитнянські зв'язківці встановили такий телефон, який по суботах та неділях зовсім не працює.

Отож вихідні я проводжу в тиші. Правда, було б непогано, якби зв'язківці ще й переглянули мою абонентну плату, вирахувавши з неї оті суботи з неділями. Гадаю, за два роки набігла б якась кругленька сума. А про своє рішення хай сповістять мені по телефону 5-10-91. Тільки не в суботу й неділю...

Г. ЄВСЕЄНКО,
власник унікального телефону.

смт Рокитне
Київської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

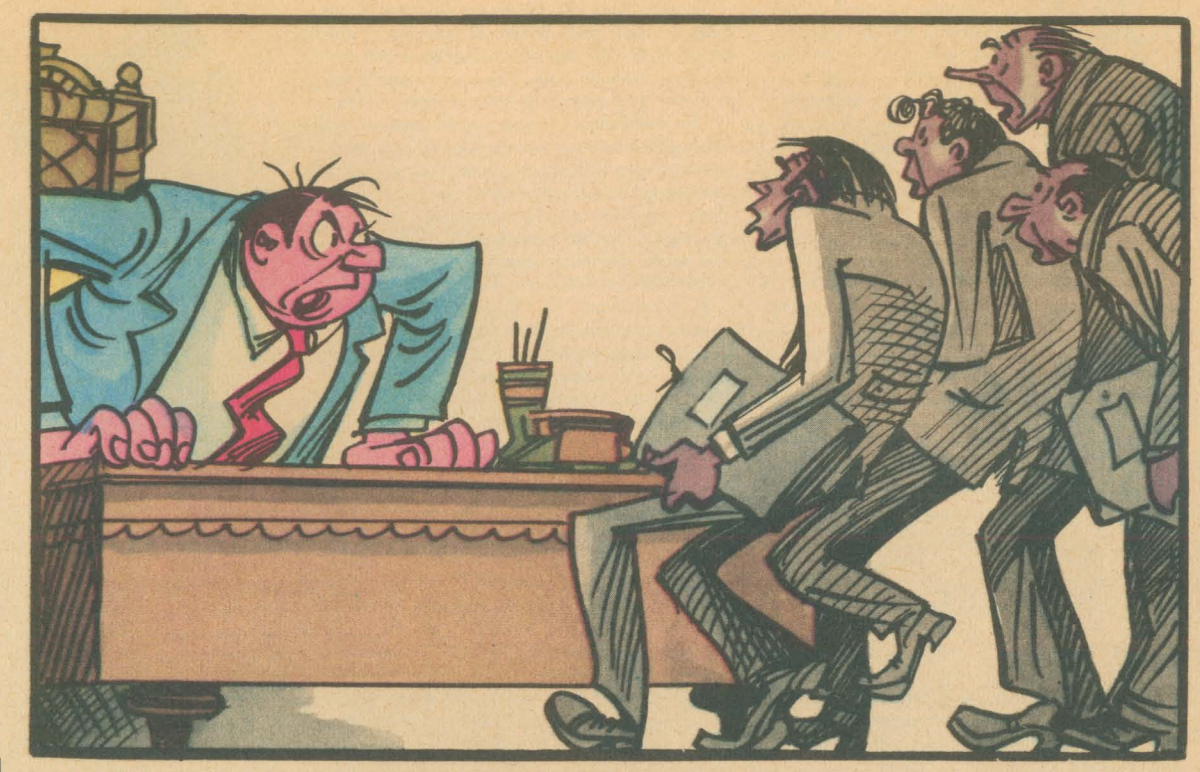

— Ви, дорогесенькі, неправильно розумієте, що таке самоуправління. Це означає, що все я вирішуватиму сам!..

Віталій ГУНЬКО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПАПЕРИ НЕ ВРЯТУВАЛИ

Писав у вищі й нижчі сфери,
За що й потурили Кузьму:
Чим більше вірив у папери,
Тим менше вірили йому.

НА СЬОМІМ НЕБІ

На сьомім небі він від щастя,
Коли лизнуть начальство вдасться.
А вдасться нижчого гризнуть —
Ще й вище може підстрибнуть.

ГЛАСНІСТЬ

Хома за гласність голосує —
Все дужче й дужче галасує.

ВИСОТА, ТА НЕ ТА

Узяв висот уже немало,
І знов росте він і росте:
Хоча працює і нездало,
Та служить віддано зате.

СТАЛА ЛЮДИНА

Все стале в цього чоловіка
І в критиці, і в похвалі:
Як успіхи — лише великі,
Якщо невдачі — лиш малі.

ПОСИЛАННЯ НА ОБСТАВИНИ

Хоча вперед не просувався
І навіть відступав назад,
Знов на ОБСТАВИНИ послався —
Й зумів ОБСТАВИТЬ всіх підряд.

РОЗУМНИЙ ДУРЕНЬ

З посади нещодавно аж загув,
Хоч серце мав до справи небайдуже.
А сталось це тому, що дурнем був:
На зло начальству, був розумним дуже.

„Галочка"

ГУМОРЕСКА

Я ще раз переглянув списки премійованих і спіткнувся об «галочку». Жирну червону «галочку» проти прізвища Мусієнка. Гм... Де взялася?

Я, зізнатися, не люблю загадок. Усіляких там натяків. І без того усе заплутано. Люблю ясність. А що означає оця «галочка» — якраз і неясно. Але щось та означає, раз стоїть! Воно, звичайно, дріб'язок, ніщо... Тим більше, хто її втулив — невідомо. Анонімна, виходить, «галочка». А раз так, то й голову над нею сушити нічого. Та й що мені до тих «галочок»-паличок? Я бухгалтер. Моє діло гроші. Тут я схопив гумку і рішуче витер нічийну «галочку». Он як ми з анонімками!

Але й витерта «галочка» не давала мені спокою. Все ж цікаво, хто її сюди вліпив? Стривай, стривай... А може, директор? Може, «галочка» керівна? І означає: затримати Мусієнкові премію чи й зовсім не видавати... Від цієї думки мене кинуло в піт. Я швиденько повернув «галочку» на місце, зробивши її жирнішою, як була, і хотів уже бігти до директора, коли згадав, що той поїхав на семінар. Так, так, так... Перед від'їздом він підписував списки, міг поставити «галочку», а нащо, поспішаючи, забув сказати... Все ясно.

Незрозуміло тільки, чим завинив Мусієнко? Він у нас на фермі кращий фуражир... Інші — ще гірші. Любить заглянути в чарку. Ясне діло — п'яничка. Це з одного боку, а з іншого — він член товариства тверезості, має посвідку, внески платить. Отже, за документами — непитущий. А чому вірити — документам чи власним очам,— ось тут і неясно. Я б вірив по черзі: коли нагороджувати — документам, а як прийде час виганяти — власним очам. Бо як вірити всьому одночасно — чокнутись можна. Отже, так: поки що будемо вважати Мусієнка умовно непитущим.

Ще, кажуть, він до чужих молодиць ласий. Пусте... Товариства морально стійких у нас ще не створено. Посвідок не видавали, внески сплачувати нікуди. Не підкопаєшся!

Проте все може бути... Дружина кудись наскаржилась або прийшла звідкілясь бомага. Документ.

А втім, що гадати? Мусієнкові краще знати, за що в нього «галочка».

Я гайнув на ферму, знайшов Мусієнка і, не даючи йому часу на роздуми, прискіпався:

— Зізнавайся, що ти накоїв!

— Хто, я? — прикинувся дурником Мусієнко.

— А хто ж! У витверезнику був?

— Коли?

— Не знаю. Був? Кажи. Ну!

— Не запрягав — не нукай! Чого причепився?

— Чого, чого! У гречку стрибав?

— А де та гречка?

Мусієнко стенув плечима, чвиркнув крізь зуби і пішов геть.

Дорогою назад я зустрів Мусієнкову Мотрю. А що, як у неї вивідати? Делікатно, звичайно, дипломатично. Підкочуюсь до неї бочком і здалеку починаю:

— Як справи, шановна? Як жисть? Чи не зобижає чоловік, як набереться? Чи не ганяє навколо хати?

— Кого? Мене? — взялася в боки дебела Мотря. — Хай спробує!

— А нащот шурів-мурів? Чи не крутить він, бува, амурів?

— А що? — насторожилась Мотря.

— Там у нього, бачите, «галочка»...

— Галька?! — аж підскочила Мусієнчиха. — Так я і знала! То ж він з нею «ги-ги» та «га-га»... Ось я їй дам «ги-ги»! Я їй патли вискубу!

Я хотів щось додати, але Мотря уже побігла, потрясаючи кулаками і розполохуючи курей.

Повернувшись до контори, я гукнув Люсю-касирку і звелів їй затримати премію Мусієнку.

— З якого дива? — поцікавилась Люся.

— А ось із якого,— показую їй підозрілу «галочку».

— Тю! Та це ж я поставила, щоб не забути Мусієнку в ощадкасу переказати. Він на мотоцикл гроші збирає...

Вона заходилася ще щось пояснювати, але я вже не слухав. З «галочкою», нарешті, все з'ясувалося. Правда, з Галькою, навпаки,— усе заплуталось. Повний туман. Одне ясно: будуть їй сьогодні переливки. Неясно тільки, за що.

Віталій КОВАЛЬ.

с. Жорнівка
Києво-Святошинського району
Київської області.

КЕРІВНИЙ ПОПЛАВЕЦЬ

ВІДРАЗУ внесу ясність: наша розмова — не про риболовлю взагалі і не про рибальські снасті зокрема. Просто, коли я ознайомився з деякими моментами службової діяльності Василя Костянтиновича Швеця, в моїй уяві асоціативно виникла до болю знайома кожному рибалці картина покльовки: пірнув поплавець раз, другий, ось він зовсім зник під водою, та варто спіймати гаву і не зробити вчасно підсічки, як він тут же вистрибує на поверхню і погойдується собі, наче нічого й не трапилося...

У 1984 році інструктора відділу пропаганди Ніжинського міськкому партії В. К. Швеця призначили директором дитбудинку-інтернату системи Міністерства соціального забезпечення УРСР. Довірили, так би мовити, самостійну ділянку роботи.

Важко нині встановити, хто саме вирішив, що в душі Василь Костянтинович — тонкий педагог. Саме тонкий, бо інтернат дістався новому директорові вельми специфічний. У ньому виховувалися... як би його делікатніше це горе охарактеризувати... відсталі діти. І не просто відсталі (їх міністерство освіти опікує), глибоко відсталі. Настільки глибоко, що з ними елементарно поспілкуватися важко, не кажучи вже бодай про вивчення азбуки.

Проте вже перші кроки В. К. Швеця наштовхували на думку, що, комплектуючи дитбудинок-інтернат вихованцями, медики-фахівці їх недооцінювали.

Паралельно із зведенням рахунків Василь Костянтинович заходився по-своєму перебудовувати діяльність інтернату. Перш за все, він вирішив, сказати б, удосконалити виховну роботу. Він скоротив одну з п'яти навчальних груп, збільшивши таким чином навантаження на кожного вихователя, зате вивільнивши відразу дві ставки. А щоб вони не пропали, в одну з груп призначив себе понад штат вихователем, що принесло йому додатково до директорської ставки 406 карбованців.

Вихователька Г. П. Якущенко, яка внаслідок скорочення груп залишилась без роботи, оформив заступником директора по навчальній частині. З одного боку, наче й підвищення, а з іншого — нуль, бо такої посади у штатному розкладі не було. Фактично директор лише переклав на неї свої клопоти з плануванням і проведенням навчально-виховної роботи. Звісно, без директорських привілеїв. За собою ж Василь Костянтинович залишив печатку, право видавати накази і використовувати на повну потужність директорські можливості.

Так, споруджуючи у 1987 році на території інтернату власну дачу, примушував дітей працювати підсобниками, що, очевидно, мало правити за прищеплення вихованцям трудових навиків. За це прищеплення, мовляв, і додаткові півставки одержую.

А для будівництва, крім робочих рук, щонайменше, будівельні матеріали потрібні. Ними В. К. Швеця забезпечувала Ніжинська дистанція залізничних шляхів. І забезпечувала вельми сумнівно. Головний бухгалтер дистанції А. Ф. Шелест чомусь із легкою душею дав Швецю фіктивну довідку про те, буцімто дачник-забудовник сплатив у касу 168 карбованців, за що й видано йому три тисячі штук цегли.

Завідуючий складом чернігівського об'єднання «Облпостачзбут» Кожедуб поцупив і передав Швецю 715 кілограмів оцинкованого дахового заліза.

Розкрадання соцвласності, як відомо, заняття нервове. Очевидно, відчувши фізичну і моральну втому, директор вирішив перепочити від виконання повсякденних службових обов'язків. А для цього розіслав у грудні минулого року батькам вихованців повідомлення з вимогою забрати своїх дітей на канікули не 30 грудня, як належить, а п'ятого. Оскільки, мовляв, інтернат не має грошей, щоб їх годувати. Більшість батьків слухняно виконала вимогу. А між тим, посилання на відсутність грошей виявилося черговою «липою». Як з'ясувалося в обласному контрольно-ревізійному управлінні Мінфіну УРСР, близько тисячі семисот карбованців із суми, виділеної на утримання дітей, минулого року залишилися невикористаними.

— Куди ж дивився колектив? — можуть запитати.

Хто куди. Одні намагалися триматися подалі від директорського гніву, інші робили вигляд, що нічого не бачать і не чують. А троє — Любарець, Бацанський і Нагорна — уперто писали до міських обласних і республіканських інстанцій. І дописалися до того, що здобули репутацію сутяг. Бо перевіряли їхні скарги за відпрацьованою технологією: із столиці відправляли в область, область — у Ніжин, а в Ніжині начальник міського відділу внутрішніх справ В. З. Дяковський 16 лютого цього року офіційно повідомив, що факти зловживань з боку директора інтернату не підтвердилися.

Правда, через місяць, 15 березня, той же Дяковський знову ж таки офіційно написав, що факти підтвердилися і що про це проінформовані міськком партії, прокуратура і обласний відділ соціального забезпечення, якому підпорядковано інтернат. Так би мовити, для вжиття заходів.

Що ж трапилося за місяць у міськвідділі, очолюваному підполковником Дяковським, якщо наклепи перетворилися на правду, а сутяги — на борців за справедливість?

Нічого не трапилося. Просто у першій відповіді В. З. Дяковський посилався на висновки своїх підлеглих, а в другій — на результати перевірки, проведеної працівниками обласного управління внутрішніх справ.

Виходить, у ніжинських детективів не вистачило кваліфікації?

Нічого подібного, нормальна у них кваліфікація. А от порядки — ненормальні. Тут прийнято не вважати факти за очевидні, поки на це не буде санкції вищих інстанцій.

Інша річ, коли санкція є. Зразу ж і подаровані їм телевізори керівні товариші повернули, й заднім числом із Швеця за цеглу й «виховательську діяльність» вирахували, і крадене залізо знайшлося, і обласний відділ соціального забезпечення продемонстрував оперативність, звільнивши Швеця з посади директора. На нейтральній позиції залишився, таким чином, лише міськком партії, бодай отакусіньким чином не прореагувавши на кримінальні витівки свого колишнього інструктора.

Майже годину говорили ми з першим секретарем міськкому В. С. Сіпливцем. Товариш Сіпливець погодився, що звільнено директора правильно. Мовляв, на жаль, не виправдав Швець, не потягнув відповідальної ділянки роботи.

Це правда — не потягнув. Зате скільки з цієї ділянки потягнув — на трьох вистачить. А яка ж оцінка міськкому партії?

Це питання, виявляється, на контролі. Якщо правоохоронні органи вирішать притягти Швеця до кримінілу, тоді міськком не забариться із суворими партійними висновками. Треба лише трохи почекати.

Правду кажуть: вік живи — вік учись. Я й гадки не мав, що партійна оцінка вчинків комуніста залежить від того, притягнуть його до кримінілу чи ні. Якщо виходити з такої умови, то є всі підстави думати, що Василь Костянтинович Швець і далі крокуватиме в лавах партії. Однією з підстав може служити подання начальника обласного відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності В. І. Свинарьова від 3 березня цього року, у якому мовиться, що Швеця навіть до адміністративної відповідальності ніяк притягти «у зв'язку із закінченням строку давності».

А от завідуючому складом «Облпостачзбуту» Кожедубу — тому самому Кожедубу, який допомагав Швецю красти оцинковане залізо,— не пощастило. На нього, як можна зрозуміти з іншого документу, підписаного тим же Свинарьовим 16 березня, строк давності за це ж залізо не поширюється; матеріали передані Новозаводському райвідділу міліції на предмет притягнення Кожедуба до кримінілу.

Безумовно, кого, куди і за що притягувати — вирішувати насамперед правоохоронцям. Але з точки зору пізнавальної цікаво: як це так — крали удвох, а строк давності поширюється на одного? Чи не тому, що іншому допомагають утриматися на поверхні?

От Василь Костянтинович Швець і утримався, випливши неушкодженим у ролі викладача Ніжинського культосвітнього училища, де з чистою совістю буде розтлумачувати учням, що таке — добре і що таке — погано.

У січні 1985 року Швець відрядив до чернігівської «Облпобутрадіотехніки» вихователя інтернату В. А. Бацанського з листом, у якому просив виділити для гуртка дитячої технічної творчості списані телевізори.

Можливо, тому, що керівники «Побутрадіотехніки» просто не були знайомі із специфікою інтернату і не знались на психіатричних тонкощах, а може, їх просто зворушило активне бажання директора зробити досі нечуваний в педагогіці внесок, але, так чи інакше, чотирнадцять телевізорів інтернату подарували.

Полагодивши телевізори за допомогою того ж Бацанського (безкоштовно), В. К. Швець розгорнув широку гурткову роботу — роздарував їх авторитетному гуртку керівних товаришів Ніжина, зокрема—начальнику залізничної станції Ніжин В. І. Перевертню, директорові меблевої фабрики В. І. Столяру та іншим не менш солідним службовим особам.

Не знаю, як розцінили цю акцію ці товариші, а от вихователі інтернату В. В. Любарець, той же В. А. Бацанський, Л. І. Нагорна такого благодійства не зрозуміли. Більше того, дозволили собі висловити своє нерозуміння вголос.

У свою чергу, директор не зміг зрозуміти такого зухвальства з боку окремих підлеглих і тут же зарахував їх в особисті вороги. А зарахувавши, став усіляко ганити й цькувати.

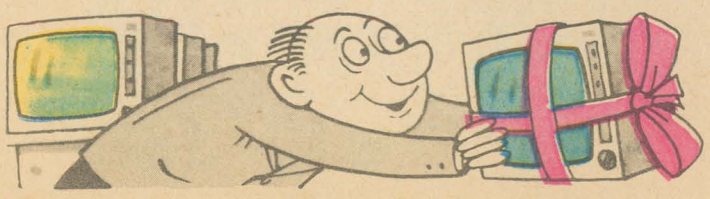

Ніжин—Чернігів — Київ.

Я. КОРОЛЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

ВІД ПЕРЦЯ: Технологія мого журнального виробництва, сказати б, не бюрократична, та все ж певного часу вимагає. Отож між поверненням спецкора Я. Королевича з Ніжина й до публікації щойно прочитаного Вами, шановні передплатники, фейлетону минув не день і не два. І от за ці «не день і не два» до мене дійшла звістка про те, що «поплавець» раптом щез під водою: персональну справу В. К. Швеця врешті-решт збирається розглянути бюро Ніжинського міськкому партії.

Ну, все, подумав я, таки ж перчанське втручання — навіть ще без фейлетону — помогло. Яким же було, як ото кажуть, моє здивування, коли я довідався про наслідки того розгляду. Констатувавши, що В. К. Швець допустив зловживання службовим становищем, недостойні комуніста-керівника дії і що він заслуговує виключення з партії,— бюро міськкому тут же зробило реверанс у бік Швеця, зазначивши, що він визнав свою вину і запевнив про недопущення подібного. Запевнення виявилося досить, щоб обмежитися стягненням. Водночас бюро вказало партійній організації інтернату на невжиття своєчасних заходів до припинення неправомірних дій В. К. Швеця.

Мабуть, це й правильно. Та от у чім заковика: Швець сам не хотів припиняти своїх «неправомірних дій», сам! А тих, хто про ці дії говорив, усіляко цькував.

То що ж виходить: вискочив-таки поплавець на поверхню!

Дрипке перче!

Чи не міг би ти посприяти харківському виробничому об'єднанню «Укрелектроремонт» у заміні назви їхніх водяних насосів «Малюк»?

Розумієш, дуже вже ці «Малюки» у роботі вередливі. Два роки тому купили ми двійко насосів, а вони ну ніяк поливати наш город не хочуть. То те в них поламається, то се... Кінець-кінцем, відправили «Малюків» на завод.

У відповідь заступник головного інженера об'єднання М. П. Тихонов порадував нас обіцянкою, що у квітні 1987 року відремонтовані насоси вже будуть у нас. Та вислали тільки один. Але толку й від нього немає: все одно не діє.

От ми й пропонуємо харків'янам назвати свій насос інакше — «Вередун». І покупцям одразу ж усе буде зрозуміло.

СІМ'Я САГУРИ.

смт Чорнухи Полтавської області.

Мал. О. ГУЦОЛА

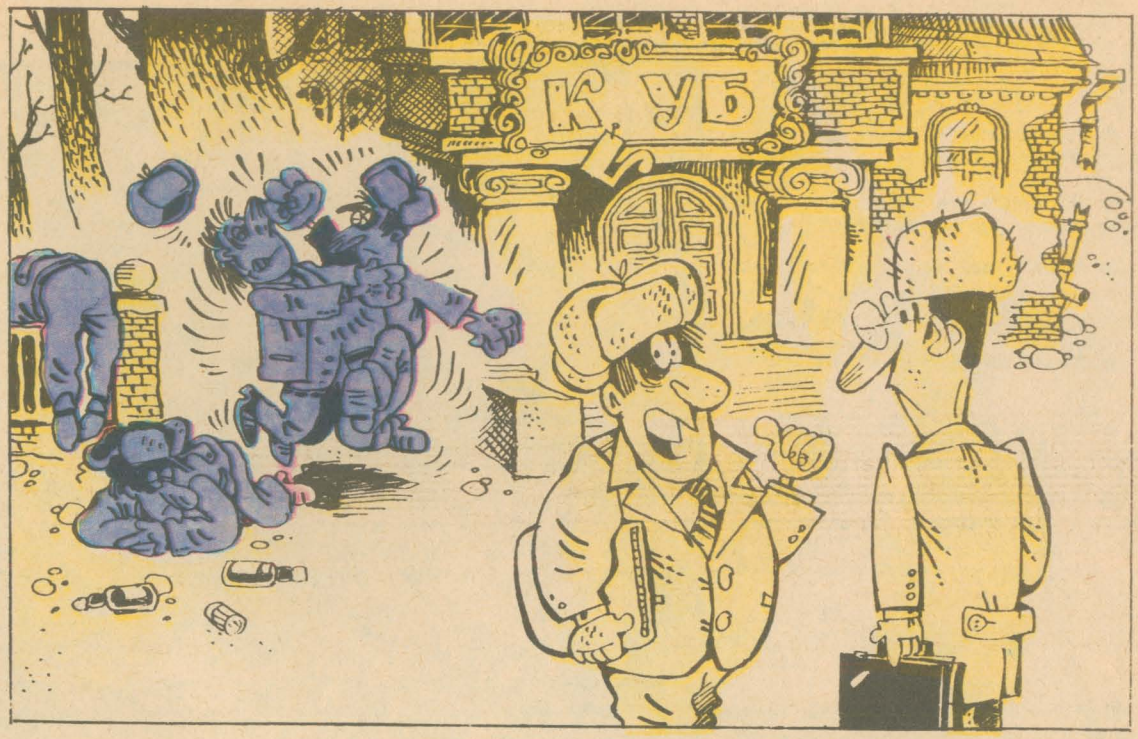

— А тут у нас працює секція боксу...

ПРОСТА КОНСТРУКЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Прекрасний апарат! Диво! Дослідний зразок! Ось тут натиснути — і все!!!

— Отут натиснути, а звідси — деталь.

— Диво! І яка ж економія?

— Економічний ефект — мільйон на рік.

— Мільйон на рік?! А якщо три апарати?

— Три мільйони.

— Три мільйони?! Не може бути! Така проста конструкція...

— На виготовлення потрібно не більше трьох тисяч.

— Три тисячі і три мільйони?! Якби сам не бачив — не повірив би. І головне — просто. Самі додумалися?

— Сам.

— Молодець! А давно?

— Двадцять років тому.

— Двадцять років тому?!!

— Так.

— Не може бути! За цей час тільки один апарат міг би дати двадцять мільйонів прибутку. І ніхто не налагодив їх виробництва?

— Бюрократи, перестрахувальники. Їм і без мого апарата непогано.

— Вони що, з глузду з'їхали? Мільйони ж на дорозі не валяються. Ні, тут щось не так. Невже усі проти?

— Ну, як вам сказати...

— Та не повірю. Мільйони — і не брати!

— Я ж кажу: бюрократи, перестрахувальники. Кожен не хоче зайвих клопотів. Сидить собі спокійно, а зарплата йде.

— Та невже у них казани не варять?!

— Важко сказати...

— От бачите, виходить, варять. А раз варять, то чому вони відмовили вам? Не знаєте? Ні, ви своїми мільйонами мені голову не морочте. Тут треба подумати. І добряче. Це для вас — проста конструкція. А у нас... Ну, двадцять років не впроваджували ваш винахід. І життя не зупинилося. Тому не у мільйонах, шановний, суть... Тут щось інше... Тільки — що?!

Сергій ГРІН.

м. Київ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— І зважте: це ми зробили потічок судноплавним...

ЛАКОНІЗМИ

● *Так гнув свою лінію, що зробив з неї зачароване коло.*

● *Розповідь про свіже повітря так схвилювала, що всі запалили.*

● *У наш час чим досвідченіший рибалка, тим швидше він змотує вудки.*

● *Каліф на годину, а скільки встиг накоїти!*

● *Життя — єдина дистанція, де виграє той, хто фінішує останнім.*

● *Будь-яка білизна стане брудною, коли в ній добряче покопирсатися.*

Сергій БЄЛОУСОВ.

м. Москва.

◆ ◆ ◆

● *З роками намагайся менше говорити: аби встигнути щось зробити.*

● *Говорити, що тобі живеться важче за інших, принаймні, нескромно.*

● *Нерозділене кохання подібне до одностороннього вуличного руху: ніхто не суне тобі назустріч.*

● *Шкода, коли письменникові не віриш на слово.*

● *Ввічливий і запобігливий, наче агент держстрахування.*

● *Сучасний естрадний ансамбль «Бузувіри».*

● *Страждав на манію переслідування... інших.*

● *І лише коли він втратив обличчя, усі зрозуміли, що то була маска.*

Юрій ШАНІН.

м. Київ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Цей базіка, Клавко, таки у мене догавкається...

НЕ ТЕ КОЛО

Майстер проводить навчання з молодим робітником:

— Оце коло, воно має 180 градусів.

— А нас у школі вчили, що коло має 360 градусів,— зауважив молодий.

— Не перебивай,— сердито буркнув майстер,— у школі ви, напевне, вивчали більше коло.

Повідомив О. ПАЛАМАРЧУК.

м. Борислав Львівської області.

Народні усмішки

МАЛИЙ

— Хлопче, ти чому не працюєш?

— Я ще малий.

— А чому на тобі короткі штани?

— Бо це ж не мої, а батькові.

Повідомив Л. НЕКРУТ.

Харківська область.

ДУЖЕ ПРОСТО

У машині їдуть двоє. Коли це дорогу перегородила отара овець. Довелося зупинитись.

— Триста дев'яносто п'ять овець,— каже один, коли отара пройшла.

— Як це ти зумів їх полічити?

— Дуже просто. Спершу порахував усі ноги, а потім поділив на чотири.

Повідомила Л. ГЕОРГІЄНКО.

с. Новопетрівка Великомихайлівського району Одеської області.

ВСЕ ОДНО

— Вставай, Гришо, вже майже десять годин! — будить чоловіка жінка.

— А-а,— махнув той рукою та й повернувся на інший бік,— у нас все одно до одинадцятої планірка.

Повідомив О. ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

ТЕАТР ПЕРЦЯ

ЯК ЙОГО Й ВИКРУТИТИСЬ...

У сяк-так стуленому курені лежать пастухи Василь і Петро.

ПЕТРО. Х-хороший у нас курінь.

ВАСИЛЬ. Прекрасний.

ПЕТРО. Навіть он дірка зверху мов на замовлення.

ВАСИЛЬ. Повітря крізь неї повіває.

ПЕТРО. І дощик освіжає.

ВАСИЛЬ. Щоб не так було жарко.

ПЕТРО. Х-хороший у нас курінь.

ВАСИЛЬ. Чудовий.

ПЕТРО. Мов на картині намальований.

ВАСИЛЬ. Романтика — не курінь.

ПЕТРО. А послухай-но, Василю, що там люди по радіо кажуть, бо ми вже засиділися зі своїми бичками в степу на пасовиську.

ВАСИЛЬ. Послухаємо. *(Прикладає до вуха транзистора).*

ПЕТРО. Ну що?

ВАСИЛЬ. Кажуть, що треба критичніше на зроблене дивитись.

ПЕТРО. Так і кажуть?

ВАСИЛЬ. Так і кажуть. Мовляв, час уже скидати рожеві окуляри і дивитись так, як воно є насправді.

ПЕТРО *(роздивляється).* А таки правду кажуть. Як ти не крути, як ти не верти, а дірка є дірка.

ВАСИЛЬ *(кладе транзистора).* І нікуди від цього факту не дінешся.

ПЕТРО. Таки дошкуляє крізь дірку дощ.

ВАСИЛЬ. І холодний вітер.

ПЕТРО. А то ж чого я тиждень пробухикав? Нікудишній курінь.

ВАСИЛЬ. Он за кордоном, кажуть, курені роблять з гарантією на десять років.

ПЕТРО. А цей стулений на ляп-тяп.

ВАСИЛЬ. Наша з тобою, Петре, робота.

ПЕТРО. Що наша, то наша.

ВАСИЛЬ. А хіба ми не могли скласти куреня з гарантією?

ПЕТРО. Могли б, скільки там того діла.

ВАСИЛЬ. Самі собі зробили б, не комусь.

ПЕТРО. Зваляли ми дурня.

ВАСИЛЬ. А таки зваляли.

ПЕТРО. Та й зараз можна наламати гілок і накласти їх на курінь.

ВАСИЛЬ. І зверху накрити курінь свіжим сіном.

ПЕТРО. Дощ не дошкуляв би.

ВАСИЛЬ. І сонце крізь діру не припікало б.

ПЕТРО. Та й під боки можна сіна намостити, щоб не так муляло.

ВАСИЛЬ. Поганий у нас курінь.

ПЕТРО. Нікудишній. Недаремно я в ньому простудився. А дай-но я послухаю, що там люди по радіо кажуть. *(Бере транзистора, слухає),*

ВАСИЛЬ. Ну що?

ПЕТРО. Кажуть, що в декого від балаканини вже з'явилися на язику мозолі.

ВАСИЛЬ. Так і кажуть?

ПЕТРО. Так і кажуть. Мовляв, усе самокритикуються, а за діло не беруться.

ВАСИЛЬ. Правду кажуть, бо скільки не балакай, а сама робота не зробиться.

ПЕТРО. Курінь сам собою не накриється. *(Кладе транзистора).*

ВАСИЛЬ. Постривай. Це ж виходить, що нам треба йти за гілками?

ПЕТРО. Виходить.

ВАСИЛЬ. І за сіном?

ПЕТРО. І за сіном.

ВАСИЛЬ *(чухає голову).* М-да...

ПЕТРО. Даремно ми відпустили підпасича Миколку провідати бабу.

ВАСИЛЬ. Та ще й на кілька днів.

ПЕТРО. Це б міг хлопчина збігати за гілками.

ВАСИЛЬ. І за сіном.

ПЕТРО. А так нема кому.

ВАСИЛЬ. Але ж і хитре чортеня. Знає, коли одпрошуватись.

ПЕТРО. Бач, як скумекало.

ВАСИЛЬ. Дали ми з тобою великого маху.

ПЕТРО. А таки дали.

ВАСИЛЬ. Доведеться писати заявку бригадирові, щоб накрив курінь.

ПЕТРО. Не буде діла. Там такого обрали, що обшморгнемо хвоста.

ВАСИЛЬ. Тоді давай повідомимо в область.

ПЕТРО *(муляється).* Он завфермою повідомив, що в корівнику не побілено, то сам у газету потрапив. І досі люди регочуть.

ВАСИЛЬ. Що ж робити?

ПЕТРО. Не знаю.

ВАСИЛЬ. М-да... Ну й потрапили ми з тобою в ситуацію.

ПЕТРО. Як його й викрутитись...

ВАСИЛЬ. Не будемо, мабуть, спішити. Може, того дощу взагалі ціле літо не буде.

ПЕТРО. А якщо й буде — не біда. Ми ж не з глини, не розкиснемо. І треба загартовувати здоров'я.

ВАСИЛЬ. На твердішому навіть корисніше лежати.

ПЕТРО. Хребет не скривиться.

ВАСИЛЬ. Давай краще поспимо.

ПЕТРО. Давай.

ВАСИЛЬ. А там прийде Миколка, і діло проясниться.

Завіса.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

Друже Перче!

Звертаюсь до тебе з таким проханням: допоможи створити у селищі Великий Бурлук кооператив по вирощуванню і продажу жаб на експорт. Це ж дуже вигідна справа! Адже відтоді, як вісім років тому за вказівкою райвиконкому тут розгатили греблю і випустили з нашого ставка воду, у залишеній багнюці лупатих поселенців розвелося видимо-невидимо. На зароблені гроші ми придбаємо відповідну техніку, полагодимо нарешті греблю і повернемо селищу колишню мальовничість і привабливість.

К. РИКОВА.

Харківська область

Загратована безпека

Що б це мало означати? Подібне запитання, мабуть, зразу спаде на думку допитливому читачеві. І справді — що?

Зоопарк, спроектований архітектором-модерністом у кілька поверхів? Чи океанський лайнер, верхні палуби якого загратували, щоб літаючі риби спрожогу не повибивали шибок, тобто, пардон за сухопутне невігластво, ілюмінаторів? А може, це той похмурий заклад, куди ніхто добровільно не прагне потрапити? Ні... Це — балкони гуртожитку Полтавського нафтового геологорозвідувального технікуму.

Казенна педагогічна легенда розповідає: колись, років 3—4 тому, з балкона Київського геологорозвідувального технікуму випав учень. З усіма наслідками... І колишнє Міністерство геології УРСР зобов'язало підпорядковані йому середні спеціальні учбові заклади ліквідувати небезпеку. Будь-що!

У київському технікумі балкони зрізали. В полтавському — не вдалося. Не дозволили пожежники. Крізь них проходить пожежна драбина. І тоді полтавські педагоги своїх учнів загратували. Що наводить на роздуми. Якщо в технікумі і в нинішньому державному виробничому об'єднанні «Укргеологія» цей захід вважають цілком доречним і природним, то чи не взятися за його поширення? І не заходитися гратувати всі балкони і лоджії. Чи, може, балконів зовсім не проектувати? А за одним рипом замурувати вікна? З них теж, буває, випадають... Одне слово, незважаючи на вжитий радикальний захід, питання профілактики залишається відкритим. Особливо для прихильників лікування пальця за допомогою ампутації кінцівки.

І ще одне. Грати в педагогічній науці, здається, ще ніколи не мали ваги «залізного» аргументу.

П. СТОРОЖЕНКО.

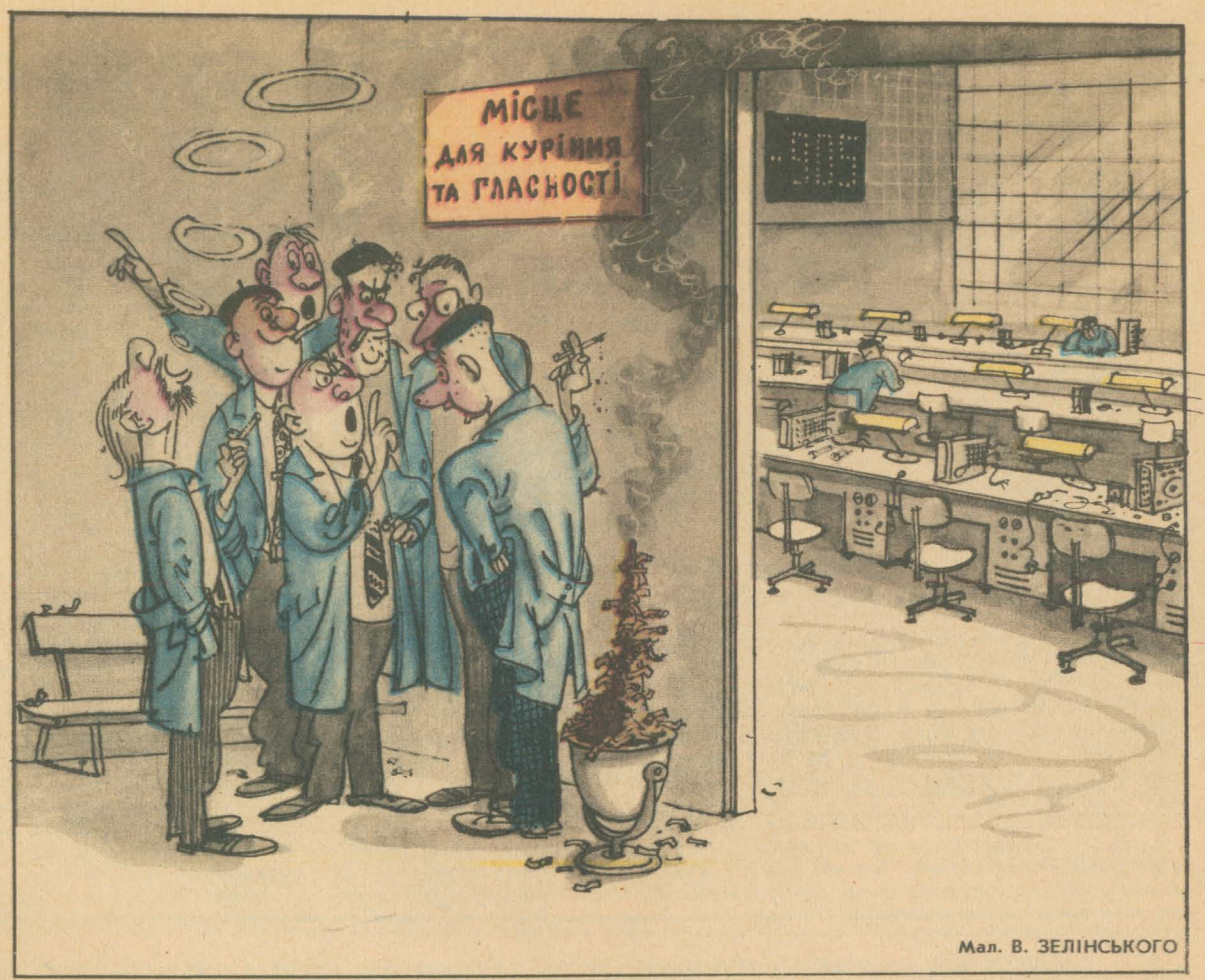

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Іван МАНЖАРА

ЖАЙВОРОНОК І ПЕРЕПІЛКА

БАЙКА

Як рано Сонце навесні встає!
Бо є
Таке
палке
бажання в нього:
Землі віддати все тепло своє
Й послухать пісню Жайвора дзвінкого.
А він схід Сонця завше зустрічає
Таким чарівним співом-переливом,
Що й Соловейко спів отой вважає
Не просто даром —
неймовірним дивом.
Яких іще тут доказів вам треба?
Ви ж подивіться —
Сонце он край неба
Спинилося,
вслухається,
всміхається,
А він дзвенить,
А він бринить —
І вся земля у тую мить
В його мелодіях купається...
Той спів чарівний — диво з див! —
Давно усіх вже полонив,
То ж зрозуміло, що по праву
Зажив той Жайвір шану й славу.
А заздрісна пузата Перепілка,
Що знає «Падь-падьом!» своє — і тільки,
Од заздрощів аж місця не знаходить;
«Як віртуозно він пісні свої виводить!..
Мені такого рівня не сягнути...
То що ж робити?..
Як же бути?..
Яким би кляпом рот йому заткнути?..»
І от з її легкої, так би мовити, руки
Пішли гулять плітки:
«Е-е, Жайвір той — непевна птиця:
Геть одірвався од землі —
У небі все співа
Та й взагалі,
До нього треба придивиться!..»
А Жайвір на усе те не зважає.
Як і раніш — дзвенить,
співає,
І душу й серце
у пісні свої вкладає,
Хоч наклепи,
плітки і поговір
Не затихають до сих пір.

* * *

Двопалий свист — не музика сопілки,
У заздрісних наклепників — мелодії свої.
Погоду ж роблять в нас не Перепілки,
А Жайвори та Солов'ї!

ВИПАДОК З ПРИШЕЛЬЦЕМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Продовження на стор. 10.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ЗАКОНСПІРОВАНА ДІЯЛЬНІСТЬ

ЧЕТВЕРИКИ

ЛУКАВИЙ

Перебудову хвалить, славить,
А в глибині душі лукавить:
Слова медові, жест широкий,
На думці ж — власне крісло й спокій.

ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ

В конторі невимовно раді:
Шеф на якійсь сидить нараді.
І монолітний колектив
Читає вголос детектив.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Десять років тому я побував у місті Вишневому. Наочно переконався, що його мешканці — потенціальні довгожителі. Багато бігають. А ще древні говорили: рух — це життя. Фейлетон, опублікований в чотирнадцятому номері «Перця» за 1978 рік, так і називається — «Довгожителі».

Нещодавно мені знову довелося відвідати Вишневе. Побачив: бігають, як і десять років тому. Бігають на станцію Жуляни, до електрички та до автобусних зупинок. І подорожують до Києва. Один — лагодити електробритву або праску, другий — гострити кухонні ножі чи ножиці, третій — в магазин запчастин для автомобілів, четвертий — у вулканізаційну майстерню, п'ятий — у баню, шостий — в універмаг, сьомий — у ресторан, восьмий — на концерт...

Чому ж бігають і чому подорожують?

Кульгає у Вишневому служба сервісу, немає в місті з тридцятидвохтисячним населенням ні бані, ні універмагу, ні ресторану, ні Будинку культури.

Домогосподарки бігають із сумками від одного овочевого магазину до іншого. А нічого не вибігавши, щодуху мчать знову ж таки до електрички чи автобусної зупинки. І — на Київ.

Юнаки і дівчата, геть знудьгувавшись (у Вишневому не буває ні концертів, ні вистав, а дивитися кілька разів один і той же кінофільм набридає), так само поспішають до столиці. Шукати розваг. Або хоча б випити чашечку кави. До речі, молодіжного кафе у Вишневому теж немає.

Ті, що мешкають на вищих поверхах, бігають з відрами та бідончиками на нижчі — позичати воду. Бо в їхніх квартирах далеко не завжди капає з кранів. Ну, а якщо й на нижчих не капає, біжать на околицю до колодязів.

— Становище з водою катастрофічне,— скрушно мовив начальник житлово-експлуатаційної контори № 1 Б. С. Особа. — Якщо, не приведи доле, спалахне пожежа — гасити нічим. Для створення достатнього запасу води потрібен додатковий резервуар. А будівництво його ще й не планувалося...

Немає у Вишневому лікарні. Є поліклініка. А в ній частенько не вистачає спеціалістів. Що лишається хворому? Якщо «ходячий»,— ноги на плечі й до автобуса чи електрички. І — в місто Боярку, де знаходиться Києво-Святошинська районна лікарня. А якщо не «ходячий»? Кгм-кгм...

Немає пологового будинку, немає зубопротезного кабінету. Теж — кгм-кгм...

Немає у Вишневому не те що парку культури і відпочинку, а навіть невеличкого скверика. Тож нема де, набігавшись, присісти й перепочити. Лишається одне: прихиляйся до найближчого паркана і відпочивай навстоячки.

Жителі вулиць Кооперативної, Гоголя, Котовського та інших всеньке життя місять грязюку і тьопають по калюжах. Гарт? Ще й який!

Робітники молокозаводу, м'ясопереробного заводу і плодоовочевої бази в години пік ледве пробиваються у переповнений 264-й маршрутний автобус. Їдуть, якнайщільніше притиснувшись один до одного. Та ще й гуцикає і підкидає їх на вибоїстому шляху. Притискування, гуцикання та підкидання — не біганина, але, погодьтеся, теж рух. Хоч і своєрідний.

Обставини змушують тутешніх жителів бігати також по інстанціях. Наприклад, у Києво-Святошинський райвиконком, Київський облвиконком, в управління Південно-Західної залізниці... У союзне Міністерство шляхів сполучення, щоправда, не бігали: далеченько. Туди писали... Річ у тім, що Вишневе перетинає залізниця. Шляхопроводу через неї немає. Був переїзд, але його закрили з міркувань безпеки руху. А їздити ж з однієї частини міста в іншу треба, нікуди не дінешся, життя вимагає. Скажімо, якщо викликають до хворого з північної частини «швидку допомогу», що знаходиться в південній, вона їде. Тільки не швидко доїжджає. Дуба можна врізати, доки прибуде. Адже їхатиме доокруж, через Київ.

Пожежна машина теж приїде за викликом. Але хата все одно може згоріти. Може трапитися й гірше. Власне, трапилося: у селі Ходосівка, до якого їхала приборкувати вогненну стихію машина Вишневської пожежної частини, загинув чотирилітній хлопчик. Бо не прямо, а доокруж їхала...

Або таке взяти. Міське сміттєзвалище знаходиться за південною частиною Вишневого. Сміття ж, легко здогадатися, доводиться вивозити і з північної. Як його вивозять? Тим же шляхом — через Київ. Іншого немає.

А коли в південній частині міста хтось помирає, створюється, без перебільшення, сповнена драматизму й трагізму ситуація. Кладовище знаходиться по той бік залізниці...

Вихід з критичного становища один: прокласти під коліями тунель. Зробити це мають залізничники.

Тому подався і я в управління Південно-Західної залізниці.

— Будівництво тунелю, можливо, розпочнеться в наступному році,— сказав головний інженер служби колій Микола Миколайович Шавловський.

— А закінчиться?

— Таку довідку дати для преси не можу!

От яка конспірація у час розвитку гласності...

Отже, поки що — хочеш не хочеш — їдь-подорожуй з однієї частини міста в іншу через Київ...

Як бачите, шановні читачі, за десять років, що минули після першого виступу «Перця», у Вишневому мало що змінилося на краще. То чим же в такому разі займалися протягом цього часу «батьки» міста? Видно, у них теж чомусь дуже законспірована діяльність. Слідів її, в усякому разі, щось не видно.

М. ПАЛЬЧИК.

Київська область.

«АВТОРИТЕТ»

До гаю надійшов наказ:
«Зібрати
Все птаство по обіді в чагарник,
Де буде лекція на тему:
«Вчись літати».
Читає лектор з області — Індик.

Анатолій ГУРТОВЕНКО.

ПИЛЬНІСТЬ

Кріт-фінінспектор в ріг скрутив
Кролячий кооператив,
Моркв'яну грядку зрив дотла...
«Шукаю,— каже,— корінь зла!»

Микола ЦІВІРКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

НА ЛИСТ М. К. ДУПЛІЯ З м. НІКОПОЛЯ ВІДПОВІДАЄ НАЧАЛЬНИК УПРАВЛІННЯ ДЕРЖКОМНАФТОПРОДУКТУ УРСР т. ШАБЛОВСЬКИЙ:

Тов. Дуплій писав про часті перебої з забезпеченням бензином державного транспорту, а також і власників машин на Дніпропетровщині. Зривали плани постачання пального Куйбишевське та Башкирське управління Держкомнафтопродукту РРФСР. За невиконання планів і місництво колегія Держкомнафтопродукту СРСР попередила начальників згаданих управлінь т. т. Лежнєва та Ведерникова, що, коли вони не вживуть заходів до виправлення становища, їх буде звільнено з посад. Окрім того, на них зроблено грошове нарахування в розмірі трьох місячних окладів.

* * *

У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ СКАРГОЮ МЕШКАНЦІВ с. ЛАЗОРКИ ОРЖИЦЬКОГО РАЙОНУ ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО САНІТАРНОГО ЛІКАРЯ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ т. ЛИТОВКО ПОВІДОМЛЯЄ:

Санітарно-епідеміологічна служба області та виконком Оржицької районної Ради народних депутатів на місці розглянули питання про забруднення села Лазорки асфальтобетонним заводом колгоспу імені Димитрова. Голову колгоспу т. Ставицького оштрафовано. Експлуатацію підприємства припинено.

* * *

ГОЛОВА НОВГОРОД-СІВЕРСЬКОГО РАЙОННОГО КОМІТЕТУ НАРОДНОГО КОНТРОЛЮ (ЧЕРНІГІВЩИНА) т. ТРИПОЛЕЦЬ ВІДПОВІДАЄ НА ЛИСТ Ф. Є. СИЧОВА:

Факти незадовільної роботи завідуючої магазином с. Клевина т. Трофимець підтвердились. Виявлено в магазині і нестачу. За це Трофимець з посади усунуто.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ПЛАКСИВЕ ЛІТО

В зошит сльози непрохані капали...
Дівчина Іра, читаючи вірші, плакала...
Щиро плакать — не кожен уміє...
Нехай душа моя голосить...
Невпевнено заплачу...
Ідуть дощі — це я ридаю...
Як не сльозою, то дощем...
І від уваги без сльози заплачу...
Ще довго злива у листки ридала...
Гірку сльозу за усміхом сховаю...

Ганна ЧУБАЧ.
«Літо без осені».

Я, напевне, уже не радітиму
Своїм успіхам, зелен-красі.
Буду плакать, душею хворітиму
І мені співчуватимуть всі.

Я ридала, ридаю й ридатиму
У перехрестях ліричних стежок.
І чим більше я сліз проливатиму,
Видаватиму більше книжок.

Володимир ПЛЮВАКО.

ХТО ЦЬОМУ ПОВІРИТЬ!

Він прилітав на Землю восени,
Він прилітав. І хто цьому повірить?
Отам він сів. Дістав з нічого ліру...

Мене не бачив. Бачив — у мені.

Недовго й був. Печаль його легка —
Мов обняла — планету облетіла.
Підняв з трави вітрило свого тіла...
Де він тепер неспокою шука?

Григорій ЛЮТИЙ.
Вірш «Гість із зірок».

Вітрилом тіла сівши тамого,
Він прилетів. Дістав з нічого ліру.
Він прилітав! Та хто цьому повірить,
Якщо і сам не бачив я його!
Я прозирав лиш те, що в глибині:
Якісь геліостати, реостати...
А він в цей час...
Соромлюся й казати,
Що він тоді побачив у мені.

Поморщилось нутро його сумне.
Позадкувавши, відійшов подалі
І зник в глибокій неземній печалі.
— Де докази! —
запитують мене.
— Це чиста правда, істина сама! —
Я гарячково кожному доводжу.
Але фактичних, а тим більш —
художніх,
На жаль, у мене доказів нема.

Та гну я твердо лінію свою —
Й хто може заперечити сьогодні,
Що, ніби гість з космічної безодні,
І я з нічого ліру дістаю!

Анатолій БОРТНЯК.

ПОЕТ-ДЕГУСТАТОР

...І пахне вічно хлібним духом...
...І степ за шахтою відпахне...
...І пахнуть явори вугіллям...
...Роботою пропахли руки...
...І пахне солодко вугіллям...
...Під нею сонях... пахне давнім...

...І знову, як у майстра, долото,
І так я намагаюсь ставить слово,
В строфу мою, як, може, більш ніхто.
Ніхто — і квит.

Микола МАЛАХУТА.
«Прапор», № 4, 1986.

Йду в поле не тому, що там привілля
Й Пегас пасеться — друг мені і брат.
Там пахне все — і шлях, і небо, й зілля,
Неначе у крамниці «Аромат».

В село загляну — сонях на городі,
Курник, часник, щириця, кропива...
Немов на парфюмерному заводі,
Йде обертом у мене голова.

А в шахті що за пахощі прегарні!
Як не крути, беруть тебе в полон.
В забої я чи, може, в перукарні!
Озон я п'ю, а чи одеколон!

Чманіючи [іще б пивка та кільки!],
Довбаю слово, наче антрацит...
Одна біда: поезією тільки
Не пахне в цих рядках моїх — і квит!

Петро РЕБРО.

Страшне перо не в гусака...

«Для них гостинно відкрив свої двері двоповерховий будинок механізатора. Тут є світлий актовий зал, кімната, кабінет по техніці безпеки, профілакторій, лазня, їдальня, службові кабінети, начальники цехів рослинництва і механізації».

«Передплата на 1989 рік розпочалася з 1 січня 1988 року. Отже, її необхідно провести організовано і в найкоротші строки».

(Із газети «Колгоспне життя» колгоспу «Шляхом Леніна»).

Повідомив В. ОСТАПЧУК.

«Я прошу удобрительно помогти...»

(Зі скарги).

«Часи з ремонту повернули неходячими».

«Телевізор прийшов з ремонту без пломби і без шнекеря і без нужних штучок...»

(Зі скарги).

«У електропоїзді туалети були у закритому вигляді».

(Зі скарги).

Повідомила О. ТЕТИК.

«Він відмовився лікувати мого чоловіка радикулітом...»

(Зі скарги).

Повідомив М. ОСЄЄВ.

Мал. Є. ГРИГОР'ЄВА

— І все-таки пришелепкуватий цей Кислюк! Через тиждень на пенсію, а він ішачить...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Та непитущий я!.. У мене ось навіть талон на цукор цілий...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

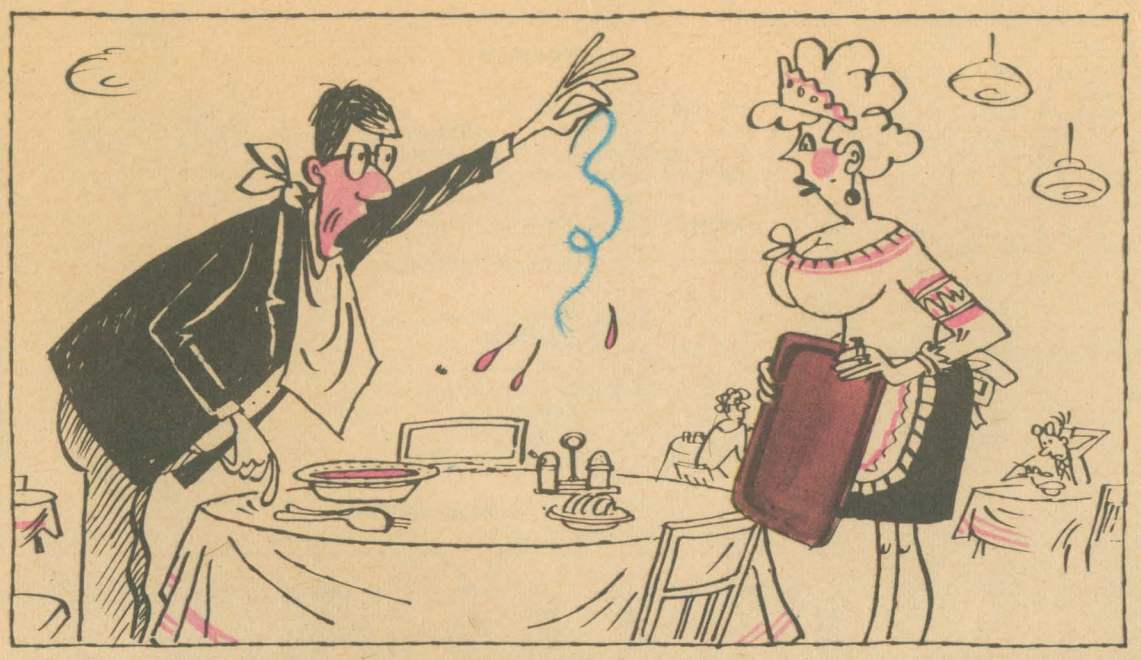

— Що це за нитка?!.
— Я офіціантка, а не експерт, і в текстилі не розбираюсь...

Перчанський телевізор

Добрий день, шановні телеглядачі!
Сьогодні у нашій програмі два сюжети:

...Як ви гадаєте, де надриваються ці трактори, ревучи усіма кінськими силами, намагаючись вирватися з багнюки, яка сягає ледь не до кабіни! На випробувальному майданчику тракторного заводу! Нічого подібного. Надриваються вони на території молочнотоварної ферми № 2 колгоспу «Шлях Леніна» Шполянського району Черкаської області.

Зверніть увагу, що в кадрі немає жодної керівної постаті. І це зрозуміло. Ніякий керівник, якщо він хоч трохи поважає себе і своє взуття, у таку багнюку не полізе.

На цьому — до побачення!

До наступного телебачення!

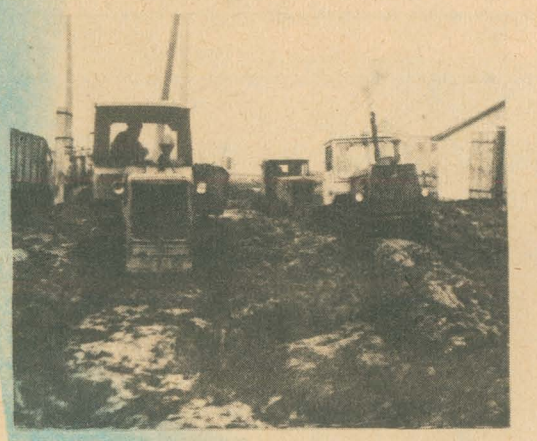

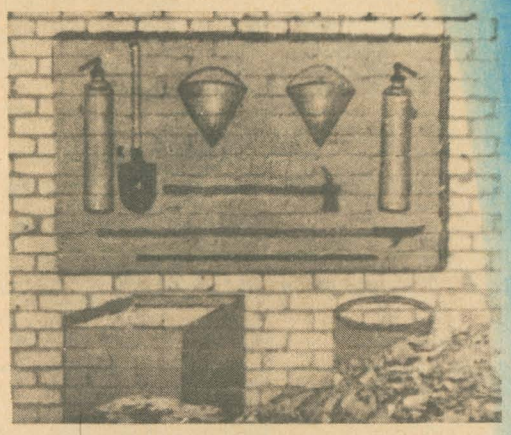

Ви маєте змогу помилуватися протипожежним щитом, який прикрашає одну із стін тиру середньої школи № 54 м. Дніпропетровська. Саме прикрашає, оскільки користуватися цим інвентарем складнувато, бо вогнегасники, лопата, відра і навіть діжка з водою та ящик з піском просто... намальовані. Фарбою. Мабуть, вогнестійкою.

Цікаво, кому й навіщо потрібен цей «настінний живопис»! Про всякий пожежний випадок!

Закінчення на стор. 13.

ХЛІБ ДЛЯ ЙОГІВ

Якого тільки хліба у нас не випікають! І «Бородинський», і «Український», і «Арнаутський»! А булок іще більше: «міські», «студентські», «здобні», «молочні», «сайки»... Навіть спеціальні для діабетиків. Щоправда, жодного з перелічених хлібобулочних виробів у Кіровограді ви не купите. Тут випікають хліб лише двох сортів. А замість булочок пропонують батони й «полоски». («Полоски» — це так у Кіровограді називають рогалики).

Зате на підприємствах обласного виробничого об'єднання хлібопекарної промисловості навчилися випікати такий хліб, якого ви не покуштуєте більше ніде, крім Кіровограда. Це — хліб для йогів. Інколи його не можна розрізати, бо чорна скоринка одразу ж відходить. Інколи з нього навіть можна ліпити коники. Але головне те, що в цьому хлібі часом трапляються різні сюрпризи. Наприклад: нитки, цвяхи, металеві гачки, навіть, вибачте, шматочки нігтів. І випікають оцей «йогівський» хліб на всіх трьох заводах об'єднання.

Звичайно, ви скажете, що такий хліб не під силу з'їсти нормальній людині. Правильно, треба пройти певне тренування. Аякже! Повинні ж ми загартовуватись, привчати свій організм до труднощів, у тім числі й до будь-якої їжі. У цьому секрет довголіття! А от вередливі кіровоградці не хочуть. Купують такий хліб «з навантаженням» і скаржаться, і повертають його назад у магазини. Їм би системою йогів зайнятися. Тоді й сокиру запечену могли б проковтнути. А вони стільки часу витрачають на скарги, начальство від роботи відволікають. А знаєте, скільки у нього роботи?

— Тільки за добу ми випікаємо 60 тисяч штук формового хліба,— говорить генеральний директор об'єднання Володимир Михайлович Бондаренко. — А всього за день аж 160—180 тисяч штук. Бачите, як багато!

— Цікаво, а скільки штук різних сторонніх вкладень знаходять у цьому хлібі протягом доби? — запитала я в директора.

Такої цифри він не знав. Або зі скромності не схотів її назвати.

— Мені відомий лише один випадок, коли до магазину «Українська паляниця» чомусь повернули хліб першого сорту,— запевнив мене він.

Якщо покупці «чомусь» повертають хліб першого сорту, то що ж казати про другий?

— Невже ж таки це єдиний випадок? — засумнівалася я.

— Ну, було ще в листопаді минулого року,— пригадує директор. — Приходив один покупець і повернув хліб, бо в ньому знайшов цвях. А більше наче нічого подібного не траплялося.

З тієї ж таки скромності Володимир Михайлович змовчав про те, що до обох редакцій обласних газет — партійної і комсомольської — неодноразово надходили скарги на погану якість хліба і сторонні предмети, які в ньому виявлялися. І в обох газетах на цю тему були критичні матеріали. І адміністрація обласного виробничого об'єднання хлібопекарної промисловості давала на них відповіді «про вжиті заходи». Але насправді змін поки що — ніяких.

— Чому ви так прискіпливо ставитеся до цього? — дивується Володимир Михайлович. — У кожного в роботі можуть бути недоліки. А ми працюємо добре. Бо ж недарма отримали минулого року почесну грамоту райкому партії і перехідний Червоний прапор.

Після цікавої бесіди з директором об'єднання і мені хочеться дати свою рацпропозицію. Чому б колективу-переможцеві не заснувати в себе на заводі спеціальний музей? Щоб у ньому виставлялися всі предмети, які запікалися в «йогівському» хлібі! Протягом останніх років їх назбиралося б чимало! І головне: такий музей став би першим у світі. А Кіровоградське обласне об'єднання хлібопекарної промисловості могло б навіть потрапити до «Книги рекордів» Гіннеса. Бо суперників на цій ниві у них поки що немає.

Т. БРАТЧЕНКО.

м. Кіровоград.

ФРАЗИ

● *Битися головою об стіну — різновид самовиховання.*

● *Коли факти беруть зі стелі, хочеться лізти на стінку.*

● *Не кидай блискавок, бо загримиш.*

Іван СЕНЮК.

Дрипке Перче!

Про пироги — ті, що з сиром і про які ото так дотепно оповідається в популярній народній пісні, ти, звичайно ж, чув. А що ти знаєш про коржі? Чув, кажеш, про коржі з маком? Згоден, теж популярний наїдок. Проте справжніх коржів, запевняємо, ти не бачив. А в нашому селищі Чернігівці про них тільки й мова. Щоправда, говоримо про них з іронією, саме слово в лапки беремо...

Так от, у самому центрі нашого райцентру, якраз навпроти селищної Ради давно-давно стоїть таке собі обшарпане страхопудло. Під курник не годиться, а тим часом майстернею по ремонту телевізорів називається.

Якось завітали до цієї так званої точки побутового обслуговування пожежні інспектори. Подивились, акта відповідного склали. До того ж попередили присутніх: «Дивіться на стелю — упаде корж, когось приб'є». (Слово «корж» на шахтарському лексиконі означає породу, що одвалюється зверху й з боків при проходженні штреку). Ледве гості встигли зачинити за собою двері, а воно як бабахне — не «корж» упав, а цілий «коржище».

Відтоді й пішло по селищу: коржі та й коржі... Як тільки прийде чи приїде з перевіркою якась комісія, то по селищу й котиться розголос: «Ще одна комісія прибула коржами помилуватися...» Комісій до біса, а «коржі» все падають... Приїдь, Перче, помилуєшся й ти.

С. МЕДВЕДЄВ.

селище Чернігівка Запорізької області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Спритність рук.

НАГОРОДА

ГУМОРЕСКА

Колектив бюро «Посудпроект» преміювали комбайном. Звичайнісіньким — рисозбиральним. На гусеничному ходу. За те, що славні проектанти представили на галузевій виставці такі креслення і зразки посуду, що відвідувачі порозкривали роти і лише захоплено охали та ахали. Отож за перше місце й дістався.

Спершу зам'явся директор. Мовляв, комбайн — прекрасно. Але краще аби готівкою. На що поважні улаштовувачі виставки відрубали: передбачена нагорода речами. Щоправда, з якого боку не глянь, а транзистор чи годинник кращі за комбайн. Хоч і дешевші.

Та робити нічого — з горем навпіл комбайн доставили на подвір'я бюро.

— Так що робитимемо? — зібравши колектив на оперативну нараду, поцікавився директор. — Чи командируємо бригаду в Краснодарський край за десяту тонну рис збирати? Мабуть, зароблять стільки, що й правнукам залишиться доїдати.

Присутні тяжко зітхнули.

— Давайте подаруємо шефам,— запропонував головний інженер.

— Можна. Тільки маленька дрібниця — шефи рис не вирощують,— відповів начальник відділу кадрів.

— То хай, виходить, іржавіє?

— Ніззя! Народний контроль, обехеес та банк затаскають.

— Пояснимо, розкажемо, де взяли і чому стоїть.

— Не повірять,— заявив технолог. — Оштрафують раз, удруге, а потім поставлять питання руба: або комбайн, або когось із роботи...

Дебати скінчились нічим. Машину прикрили поліетиленовою плівкою і загнали в найдальший куток двору. Аби не мозолила очі.

— Е-е, так не годиться,— замахав руками головбух. — Неодмінно слід оприбуткувати! Аякже! Щоб усе чин-чином.

Створили інвентаризаційну комісію і приліпили комбайнові порядковий номер та внесли в реєстр до стільців і настільних ламп...

— Отепер і біс нам не страшний,— заспокоїлася бухгалтерія.

Згодом про рисозбиральний комбайн геть-чисто забули. Та нагадав лист із виставкому.

«Шановний тов. директор,— писалося на яскравому бланку. — Помилково вручили вашому колективу не ту нагороду. Просимо терміново відвантажити на адресу виставкому».

— Ні в якому разі,— став горою перед комбайном головбух. — Він проінвентаризований, на балансі. Словом, це злісне порушення, яке межує зі злочином.

— Який же вихід? — розгубився директор.

— Не знаю.

Написали листа до Головпостачу. Ті, звісно, відмовили, аргументувавши кількома інструкціями. Відбили телеграму у главк. «Нічим допомогти не можемо»,— кажуть звідти. Відправили гінця в міністерство. Через півроку домагань, узгоджень і прохань дозвіл на передачу комбайна таки одержали.

Нарешті відправили. Директор і головбух зітхнули.

«Шановний тов. директор,— невдовзі надійшов новий лист із виставкому. — Дякуємо за повернутий рисозбиральний комбайн. Вибачаємося за помилку. Винних покарано. Відвантажуємо вашу справжню винагороду — кукурудзозбиральний комбайн».

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Сторінка для дітей **ПЕРЦЕНЯ** Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК 10 Котигорошко

5 ДВА ДИВА 2

Є на світі дивне диво,
Учням знать його важливо:
Що п'ятірка — чарівна,
Шлях скорочує вона.

Бо лечу я, мов пташина,
Мій портфелик, мов пір'їна.
— Мамо, мамо, посміхнись:
Знов п'ятірка — подивись!

Ну, а є ще й інше диво:
Знать його не менш важливо —
Двійка також чарівна,
Шлях подовжує вона.

Ноги в мене, мов бетонні,
А портфель — десятитонний,
І по сходах я дерусь,
Ніби лізу на Ельбрус.

А на серці в мене камінь:
Як скажу про двійку мамі?..
Ну, хіба ж то не дива?..
А із вами це бува?

Емілія САТАЛКІНА.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

ОКУЛЯРИ

Вчителька ходила по класу й диктувала речення. Всі учні зосереджено писали. Тільки Миколка байдуже дивився у вікно і рахував на дроті ластівок.

— Ти чому не пишеш? Знову зошит забув? — підійшовши до нього, запитала вчителька.

— Ні, зошит є, — кивнув на парту. — Ручку забув.

— Ой, Миколко, Миколко, — крушно похитала головою вчителька. — А якби я забула вдома окуляри? Що б тоді було?

— А тоді б ви не побачили, що в мене немає ручки! — не задумуючись, випалив Миколка.

Олексій ШТОЙКО.

Гіркі сльози і рожева мрія

Цифри, як і факти, річ уперта. І якщо Перець рік у рік одержує стабільну кількість скарг про недоліки в роботі підприємств «Побутрадіотехніки», то це може свідчити лише про одне: незважаючи на реорганізації та перереорганізації, які спіткали цю систему протягом останніх років, вона ще й досі, як пишуть у газетах, не повернулася лицем до клієнта, заради якого і створена.

Звичайно, можна стверджувати, що величезна армія телерадіомайстрів перевантажена роботою,— але це не гордість наша, не надбання, а гіркі сльози, потік яких бере початок із заводських цехів, де клепають продукцію , м'яко кажучи, не на рівні світових стандартів, не соромлячись запевняти, що підприємство гарантує безперебійну роботу протягом...

Але, з іншого боку, якщо сприймати реальність такою, якою вона є, розгалужена мережа телерадіомайстерень повинна прагнути якомога оперативніше витирати оті сльози із засмученого невдалою покупкою обличчя клієнта. Сотні цьогорічних скарг, значно більше від торішніх, на нашу думку, можуть служити доказом, що діставати носовички майстри радіотелесервісу не поспішають.

Дехто із зневірених у можливостях «Побутрадіотехніки» громадян намагався, спираючись на сімейний фінансовий фундамент, добитися незалежності від неї. Приміром, чабан І. Д. Савченко із села Кам'яний Брід Ульяновського району Кіровоградської області, втративши надію оживити один телевізор, придбав новий. Ще більше прагнення незалежності продемонстрував житель Нової Василівки Єланецького району Миколаївської області П. М. Гриб, який має аж три телеапарати — від прадавньої «Зірки-201» до «Фотона» нової серії. І що? Усі п'ять телевізорів Савченка та Гриба чорніють своїми неголубими екранами, а їх власники мають чимало вільного від споглядання телевізійних програм часу, який використовують для написання скарг про порушення строків ремонту і його низьку якість.

І знаєте, що цікаво? Поки клієнт оббиває пороги майстерні, потрібних деталей у ній немає. А напише у Київ — знаходяться. Принаймні, нам іще жодного разу не відповіли, що, мовляв, чекав громадянин такий-то ремонту півроку, то нехай іще стільки ж почекає, поки завод надішле потрібне. Або й рік, якщо підприємство розташоване за межами республіки.

Наприклад, жителька міста Олександрії Кіровоградської області Н. І. Кулик, здавши в ремонт магнітофон «Вільма», протягом року одержувала з обласної «Побутрадіотехніки» однотипні відповіді: наберіться терпіння, поки що нічим допомогти не можемо, бо вільнюське об'єднання «Вільма» вперто не хоче висилати тонвал і головку універсальну. А от Перцеві відповіли з Кіровограда, що «зробили запит на споріднені підрозділи України» і знайшли те, що шукали. Чому ж тоді так само не пішли назустріч іще одному клієнту з тієї ж Олександрії — В. Н. Цебрієнку і не відремонтували радіоприймач «Рига-104», який ательє тримає більше року?

Проте в більшості випадків запити робити не потрібно, бо тяганина триває через те, що багато чого в майстернях просто надміру — лишків грубості, неліквідів байдужості, покладів безвідповідальності.

«У 1985 році,— пише колективно сім'я Мазуренків із села Златоустівки Криворізького району Дніпропетровської області,— придбали ми телевізор «Фотон-225». Попрацював він вісім місяців. З того часу ходимо по майстернях і щоразу чуємо: «Немає запчастин, діставайте їх на заводі». Хоч завод, як відомо, деталями не торгує, і звертатися за ними, на наше глибоке переконання, зручніше державній установі, якою є «Побутрадіотехніка».

З грудня 1986 року і до кінця минулого року ремонтували програвач «Радіоелектроніка-001» А. І. Марчуку з міста Хмельницького. Зате відповідь головного інженера хмельницького обласного підприємства «Побутрадіотехніка» Б. Шляхового відзначається винятковою стислістю: «Програвач відремонтовано». Ні тобі вибачення, ні пояснення, не кажучи вже про покарання винуватців.

Та лаконізм товариша Шляхового — це ще не найгірше у стосунках редакції з відповідальними побутрадіотехніками. Майже рік ми намагалися з'ясувати долю скарги М. І. Шмигла з села Руденкове Новосанжарського району Полтавської області, надісланої начальникові полтавської «Побутрадіотехніки» Н. Бутіну, оскільки вона — мов у воду впала. Перше нагадування з редакції спіткала така ж доля. Аж після другого — у листопаді минулого року — одержали від головного інженера Ю. Плюйка відповідь: «Листа не надходило». І лише перед Новим роком, після того, як Перець надіслав короткий зміст листа, обізвався сам начальник. Але обізвався вельми своєрідно:

«Після чотириразового ремонту свого телевізора тов. Шмигло написав скаргу в журнал «Перець» на низьку якість апаратури, яку випускає дніпропетровський радіозавод... Оскільки в листі, направленому на нашу адресу 12.03.87 р., не було претензій на якість ремонту, відповіді редакції не давалося».

Виходить, що скаргу товариш Бутін таки одержав, але вирішив, що чотири ремонти — повністю на совісті заводу, тому редакцію можна зігнорувати. Якщо вже керівник вважає, що на скарги можна реагувати подібним чином, то чого слід чекати від рядового виконавця?

Щоправда, республіканський начальник усіх теле- і радіомайстрів — генеральний директор «Укрпобутрадіотехніки» Анатолій Іустинович Кузьомко, ознайомившись з десятком свіженьких скарг, продемонстрував категоричність і рішучість.

— Усі ці питання — вирішабельні! — сказав він. — Можна було б не примушувати людей скаржитися! Ну, я їм розкажу, як треба працювати!

Будемо плекати рожеву мрію, що розповідь Анатолія Іустиновича буде справді дохідливою, а питання таки виявляться «вирішабельними». Настільки, що ми занудьгуємо без звичних скарг, які звучать однотипно, мов заповнені бланки: «Здав магнітофон, телевізор, приймач (потрібне підкреслити) ..... 19... року, не одержав і досі».

Г. ХОМЕНКО.

НОВЕ МИСЛЕННЯ

ГУМОРЕСКА

...— Товариші! Тут до мене багато хто виступав. Емоційно говорили, зацікавлено... Але як розібратися, то про що?..

Що у нас немає Будинку культури, а через це, бачте, немає самодіяльності, і молодь не знає, куди себе подіти? Що ж, проблема стара. І ми не раз до неї поверталися. Аж оскому вже набила.

Чи візьміть — дискусію про несправедливий розподіл житла. Ну, хто про це не знав, підніміть руки! То що, знов товкти воду в ступі?

Чи питання про відкриття бази відпочинку. Це що, для когось відкриття? Дванадцять наказів з цього приводу видано. Ну, нема де нашій трудящій людині відпочити, а раніше що, було? Знову — вчорашні турботи.

Критика — це добре, товариші, ми без неї тепер не можемо. Але ж давайте мислити по-новому! Давайте піднімати не вчорашні проблеми, а сьогоднішні! Будемо різко, сміливо казати про те, що нас хвилює сьогодні! Не можна, врешті-решт, у час загального прискорення й оновлення жити вчорашнім днем!..

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ, Олег ПОПОВ.

м. Київ.

Вісті з того світу

В ім'я святого долара

Пориваючись до благ земних, що, як відомо, стають серйозною перепоною на шляху до благ небесних, ділові люди покладаються переважно не на ласку господню, а на свою метиковість. Тим часом, як підтверджує приклад із життєвої практики Джонатана Сміта, кмітливій людині й тут усевишній може в пригоді стати. Треба тільки знати, з якого боку до нього підступити.

Якось на службовця нью-йоркського муніципалітету, вищепоіменованого Джонатана, зійшло просвітління, і він спритно повернувся лицем прямо до господа-бога, за що й був щедро винагороджений. Посприяло ж усьому цьому, правду кажучи, не так знання закону божого, як звичайних законів, які для чиновника муніципалітету не були, звісна річ, книгою за сімома печатями.

Отож, знаючи, що й до чого, Джонатан Сміт заплатив 4 400 доларів і став власником офіційного диплома релігійної секти «Лайф сайєнс чьорч» і таким робом вискочив у «священики й проповідники», а його житло перетворилося на «домашній храм» секти. Крім диплома, він отримав іще й інструкцію для членів секти щодо їх стосунків із міським податковим управлінням.

Від того благословенного дня життя Джонатана Сміта круто повернуло на краще — доларів побільшало.

Але, як не дивно, пояснюється це не благодаттю, посланою всевишнім на новоявленого слугу свого, а значно прозаїчніше. Річ у тім, що за законами США культові заклади (а отже, і «домашні храми») не підлягають оподаткуванню, і службовець муніципалітету, виступаючи в іпостасі «священика й проповідника», перестав платити всі види податків.

Так Джонатан Сміт скомбінував вигідну оборудку: заплатив секті 4 400 доларів, а звільнення від податків принесло йому майже 7 000.

Випадок цей потрапив у газети, і секта «Лайф сайєнс чьорч» за лічені дні стала однією із найпопулярніших, переплюнувши навіть горезвісну секту параноїдального Муна. За кілька місяців на її адресу надійшли десятки тисяч заяв, а згодом — тисячі чеків (кожен — на 4 400 доларів) від осіб, зацікавлених у тому, щоб негайно ж придбати статус «священика й проповідника» і перетворити свої житла на «домашні храми». Так, наприклад, у самому лише Нью-Йорку в цю вельми вигідну секту вступило уже понад тисячу державних муніципальних службовців і навіть кілька сотень поліцейських.

Газета «Інтернешнл геральд трібюн» повідомила, що секта «Лайф сайєнс чьорч» за вкрай короткий час заробила на продажі своїх дипломів уже кілька мільйонів доларів. Тим часом федеральна казна США втратила їх іще більше, оскільки новоспечені «святі отці» перестали платити податки.

Справа набула такого розмаху, що нею зайнялася верховна прокуратура. Але — гай, гай! — невдовзі їй довелося припинити розслідування. Бо відомо ж: коли йдеться про бізнес, то всі оборудки гарні, опріч невигідних. Навіть оборудки з господом-богом.

Рубен БЕКНАЗАР-ЮЗБАШЕВ.

Закінчення. Початок на стор. 7.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Чим більше у правила винятків, тим воно довговічніше.*

● *Якщо підлеглий вам не підкоряється, поставте себе на його місце.*

А. ЦАПЕНКО.

● *Кажуть, світ тісний — а скільки ще пустих місць!*

● *Виявляється, бути людиною мало, потрібно бути ще й своєю людиною.*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.

«БАТЬКИ-ХОДАКИ»
(«Перець» № 8)

Протягом багатьох років тривали навколошкільні відомчі ігри у селищі Солоницівці Дергачівського району на Харківщині. Почалися вони невдовзі після початку будівництва у селищі великої ТЕЦ. Почалися через будівельників — переважно приїжджих хлопців та дівчат, — які, не звіряючи своїх планів із відомчими та перспективою соціального розвитку Солоницівки, закохувалися і одружувалися. Внаслідок цієї легковажності населення селища збільшувалося щороку на двісті-триста дітей, яких треба було вчити грамоті. Стара школа вже не могла усіх вмістити, а питання будівництва нової зав'язло у канцелярських лабіринтах організацій, причетних до спорудження та експлуатації ТЕЦ.

Після виступу Перця заступник голови Харківського облвиконкому В. М. Байбиков повідомив, що в травні за замовленням Міненерго УРСР трест «Південнозахіденергобуд» Міненерго СРСР розпочав будівельні роботи. Уведення школи в експлуатацію планується на липень наступного року.

«МИЛОСЕРДЯ ЗА ПАРАГРАФОМ»
(«Перець» № 9)

У кінці жовтня минулого року Житомирський облвиконком прийняв постанову, яка передбачала цілий ряд заходів, спрямованих на те, щоб забезпечити безхмарне життя престарілим і непрацездатним одиноким громадянам. Одначе, коли кореспондент Перця М. Ільницький побував за кількома адресами таких громадян, він не знайшов бодай ледь помітних слідів реалізації отієї милосердної постанови. Параграф укотре замінив конкретну роботу.

На фейлетон редакція одержала відповіді з облвиконкому, облсоцзабезу та Коростенського райвиконкому. З них випливає, що виступ «Перця» обговорювався на засіданні Коростенського райвиконкому, колегії облсоцзабезу та у всіх установах соціального забезпечення. По фактах, названих у фейлетоні, вжито заходів. Зокрема, колгосп імені Чапаєва Коростенського району відремонтував хату П. Г. Лазаренко і розпочав на її садибі спорудження нового будинку. Учні місцевої школи допомагають їй по господарству, бабусі завезено також паливо.

У Житомирі вже діє два відділення соціальної допомоги за місцем проживання одиноких непрацездатних громадян. До кінця року будуть створені такі відділення у Коростені і Новоград-Волинську, а невдовзі — у кожному районі. Нині в області завершується розробка комплексної програми «Турбота про ветеранів», яка передбачає створення у всіх районах колгоспних і міжколгоспних будинків-інтернатів для ветеранів колгоспної праці.

«ХТО КУДИ, А Я — В МІЛІЦІЮ!»
(«Перець» № 9)

Так говорила жителька Херсона В. Валюніна, збираючись після роботи додому. Річ у тім, що сімейний гуртожиток місцевого відділення залізниці, де, окрім сім'ї Валюніної, проживало ще дев'ять, поступово віддали лінійному відділу внутрішніх справ. Усіх мешканців переселили, а про Валюніну забули. І змушена вона була щовечора вислуховувати лемент і лайку доставлених у міліцію хуліганів, прати у міліцейському коридорі, спати під акомпанемент міліцейських сирен. Певно, у міськвиконкомі вважали таку ситуацію нормальною, бо на скарги Валюніної не зважали, допомогти їй «вирватися» з міліції не поспішали.

Голова Херсонського облвиконкому А. Т. Мельников повідомив, що нині Херсонське відділення Одеської залізниці споруджує житловий будинок. Після закінчення будівництва сім'ї Валюніної буде надано житло.

«ОХ І НАЖАХАЛИ!»
(«Перець» № 9)

На Чернівецькому оптово-роздрібному плодоовочевому комбінаті погноїли чимало городин. Проте перевіряючі замість притягнення винуватців до відповідальності обмежилися рекомендацією «виправити становище негайно», та ще й розафішували таку свою принциповість на сторінках обласної газети.

На публікацію в «Перці» відповідь надіслав прокурор області В. М. Купцов. Він повідомив, що Садгорський районний комітет народного контролю зробив грошові нарахування в розмірі місячного окладу на директора комбінату В. В. Варуса, заступника директора П. М. Верстюка і головного бухгалтера Т. С. Данилюка. Прокуратура міста Чернівців внесла подання на адресу директора комбінату з метою усунення недоліків у збереженні соціалістичної власності. На його підставі з чотирьох матеріально-відповідальних осіб комбінату стягнуто по місячному заробітку.

З ТЕЛЕТАЙПНОЇ СТРІЧКИ ТАП

Замітку «Хліб для забудовників» («Перець» № 9), у якій розповідалося про надтверду продукцію хлібокомбінату Компаніївської райспоживспілки, розглянуло правління Кіровоградської облспоживспілки. Виконуючій обов'язки директора комбінату П. М. Чичик оголошено сувору догану, на відшкодування збитків з неї вираховано середньомісячну зарплату. Комбінату надано технічну і технологічну допомогу. Про це повідомив заступник голови правління облспоживспілки В. М. Горобець.

* * *

Керуючий Красилівським ремонтно-транспортним підприємством (Хмельниччина) М. І. Мартинюк повідомив, що після опублікування замітки «З турботою про металургію» («Перець» № 10) неякісно полагоджений тракторний навантажувач колгоспу «Шлях до комунізму» Млинівського району Ровенської області було замінено на якісний. За допущений брак старшому інженеру-контролеру В. І. Горобцю — сувору догану, завідуючому майстернею Ц. Ф. Терлецькому — догану, а бригаді, яка «сотворила брак», зменшено процент прогресивної оплати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не будеш слухатись, куплю тобі таку іграшку...

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Діалоги

— Моя дружина твердить, що для здоров'я дуже корисно їсти сирі овочі.
— Так, моя також не любить варити...

* * *

Молоде подружжя повернулося з одноденного туристського походу:
— Кохана, в тебе ніжки не болять?
— Ні, любий.
— Так збігай мені за пивом...

* * *

Мати повчає доньку, яка нещодавно вийшла заміж:
— Дитино моя, дам тобі пораду з власного великого життєвого досвіду.
— Яку?
— Ніколи з чоловіком не сперечайся, а відразу починай плакати...

* * *

— Тату, як працює мозок?
— Дай мені спокій, у мене в голові інші речі!

* * *

— Ваш паспорт фальшивий. Тут на знімку голова лисого чоловіка, а ви ж маєте волосся...
— Паспорт ні, то моє волосся фальшиве.

* * *

Молоде подружжя стоїть у задумі перед римським Колізеєм. Нарешті Франта говорить:
— Бачиш, Віро, я про це завжди кажу: якщо немає грошей, нічого починати будуватися!

* * *

У парку Пепик обнімає Власту і хоче її поцілувати. Вона протестує:
— Ні, ні! Тільки після весілля!
— Добре, я зачекаю. А коли ти виходиш заміж?

* * *

Керівник до секретарки:
— Перепишіть у моїй доповіді всі слова «я» на «ми». Мені здається, що річний план ми не виконаємо.

* * *

— Пане Новак, продайте мені вашого собаку. Я дам за нього п'ятсот крон.
— Не можу, це пес моєї дружини. Якби я продав, то вона б цього не пережила.
— Шкода, а він мені дуже подобається.
— То накиньте ще сотню, і він ваш.

* * *

— Я божеволію від кохання! Що мені робити?
— По-товариському можу тобі порадити: краще збожеволіти, ніж одружитись!

* * *

Лікар до пацієнта:
— Я вам приписую сильні таблетки від безсоння, і в той же час уже втретє бачу вас опівночі у винарні.
— Усе в порядку, пане лікар. Ці таблетки я брав для дружини.

* * *

Секретар-друкарка до директора:
— Або ви підвищуєте мені заробітну плату, або я починаю писати мемуари.

З чеської переклали
Р. ДАНИЛЮК та В. КАЛИНЮК.

Дружке Перче!

Хочу через твій журнал висловити щиру подяку керівникам житлово-експлуатаційної контори № 1103 Ленінградського району м. Києва. Таких чуйних, уважних та делікатних людей я ще ніколи не зустрічала.

На зовнішній стіні моєї квартири № 196 по вулиці Зодчих, 36, розгерметизувався будівельний шов. Пішла, як і належить, зі своєю бідою до комунальників, аби залатали вони ті дірки.

І вже наступного дня всі жеківські керівники прийшли до мене на квартиру. Ходили, роздивлялися. Чув би ти, Перче, скільки співчуття я вислухала тоді! А які поради мені давали! І як протягу уникнути в квартирі, і що робити, коли піде дощ...

От тільки, Перче, за три роки, що минули відтоді, так ніхто й не полагодив тієї стіни. Чи, може, формальна чуйність заміняє жеківцям конкретну роботу?

Т. ЛЕВАДЗЕ.

м. Київ.

Мал. В. МІЛЕЙКА

Без слів.

Мал. М. ПИЛИПЕНКО

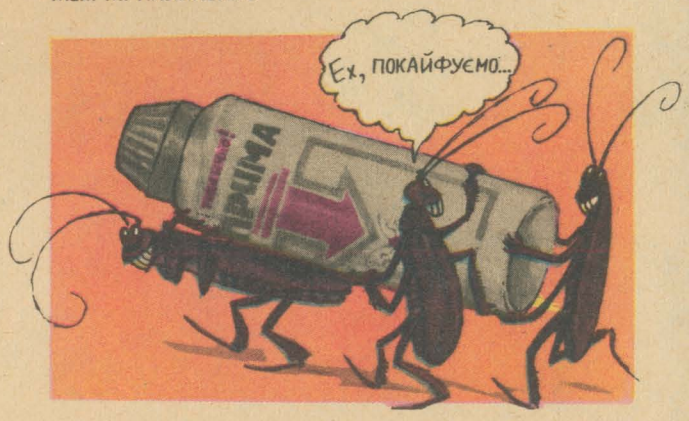

Мал. А. КОНОНЕНКА

Мал. А. КОНОНЕНКА

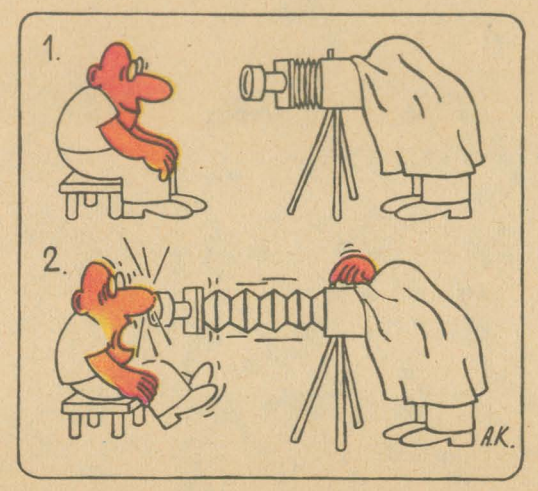

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

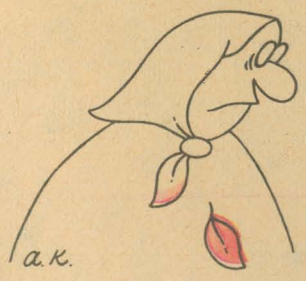

Без слів.

Мал. А. ЮНА

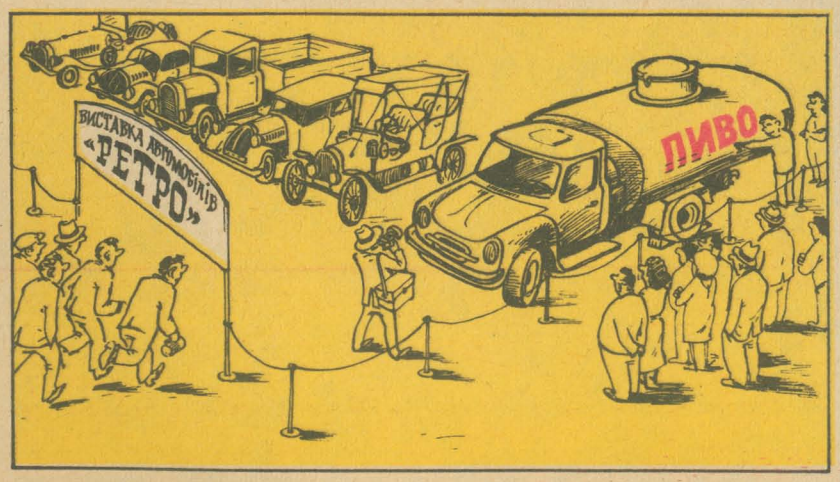

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 18 (1276)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.08.88.
Підписано до друку 05.09.88.
БФ 43240.
70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2200000 прим. Зам. 04175.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми до малюнків цього номера придумали: А. Коноваленко, В. Тильман, А. Монастирський, Р. Друкман, І. Новиков, С. Копилов, А. Бордуніс, М. Вайсборд, В. Чмирьов, В. Губін, А. Василенко.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

МАЛЮНКІВ РАЗОК НА СЮЖЕТИ КАЗОК

— Типовий випадок: гостре отруєння нітратами...

— Перестаралися меліоратори!..

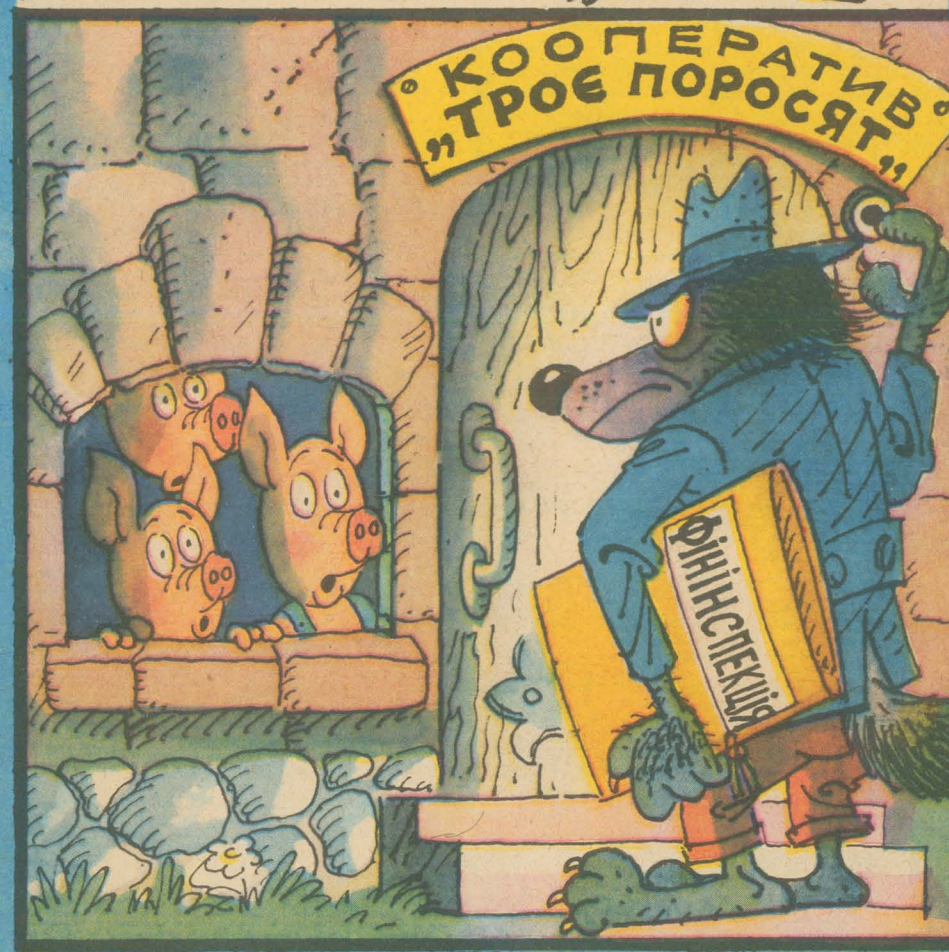

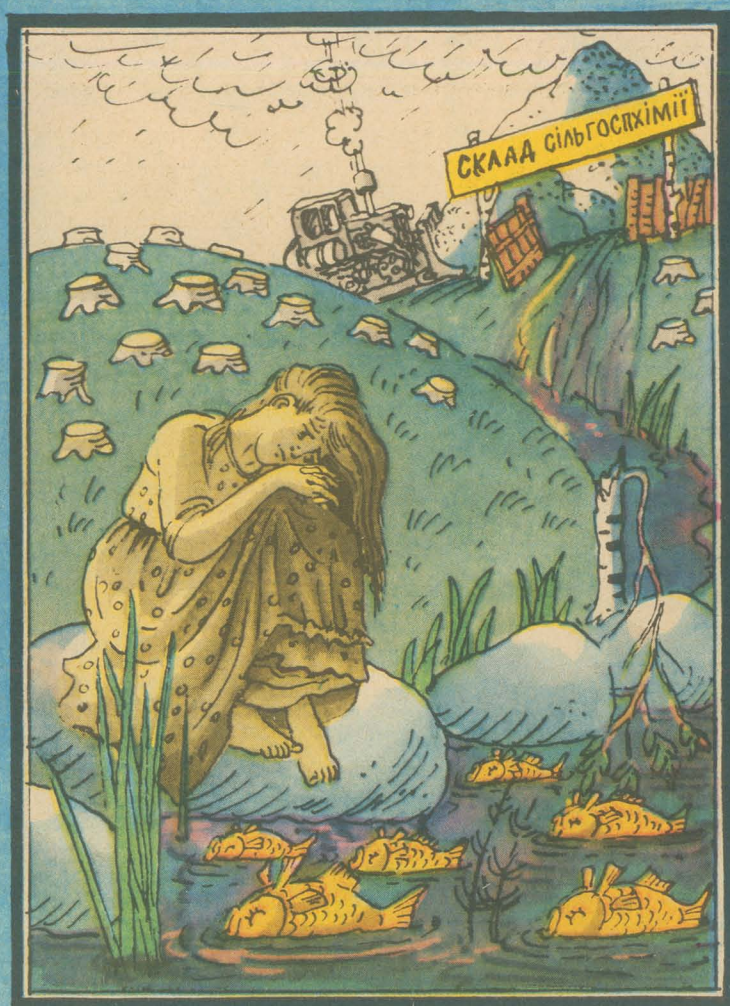

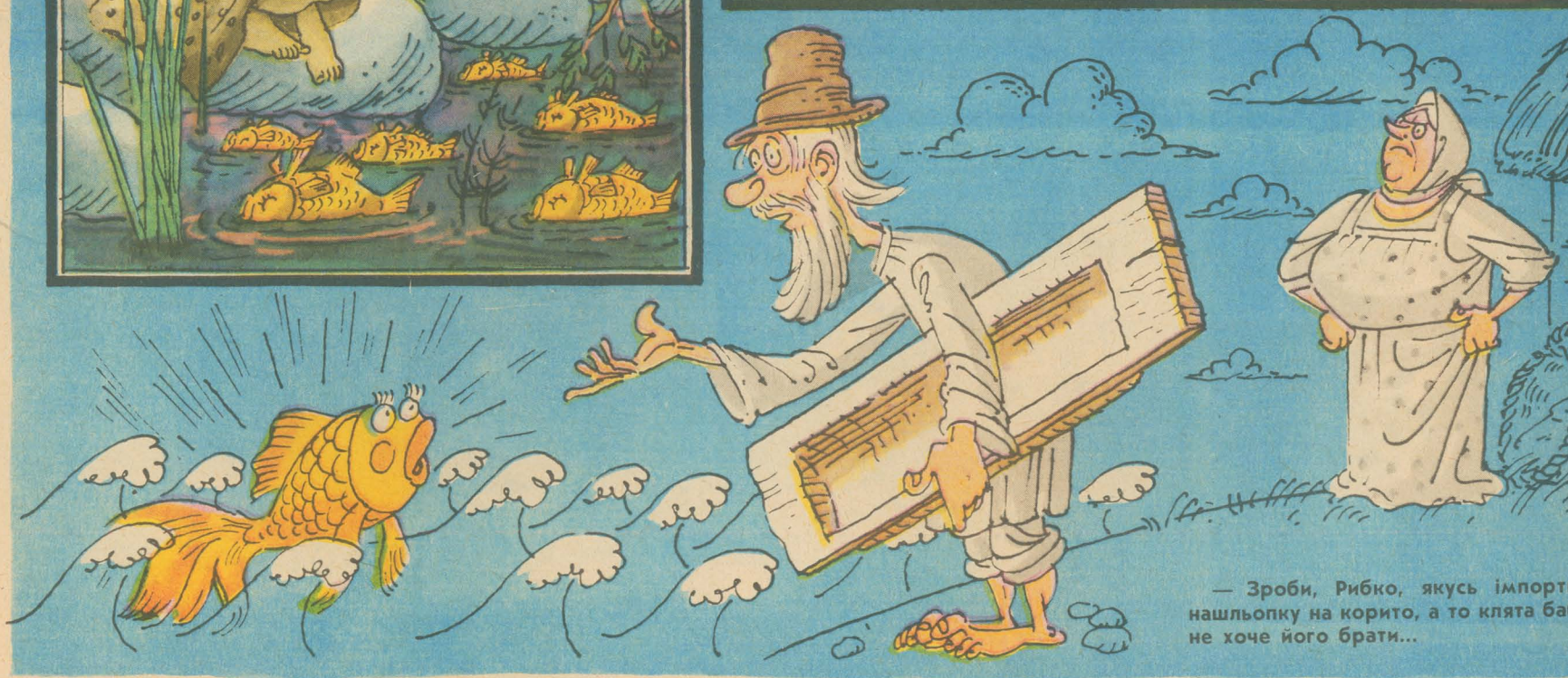

— Зроби, Рибко, якусь імпортну нашльопку на корито, а то клята баба не хоче його брати...

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org